

VETO

ALGEMENE STUDENTENRAAD

Terwijl oppositie van gematigde fractie sterker wordt.

Nog meer volk op betoging

De betogers werden zonder aanleiding met waterkanonnen uit de Naamsstraat verdreven. Een oogenblik eerder was opgeroepen naar Alma II op te stappen.

Leuven, donderdag 21 januari 1982. De jongste betoging tegen de afbraak van de sociale sector trok nog meer volk dan deze van 19/1 jl. Zo'n 1300 studenten stapten op. Zoals men weet kaderen deze betogingen in de nieuwe aktievormen die door het aktiekomitee in de praktijk worden gebracht nadat de voedselbedeling in eigen beheer op 15 januari jl. werd opgeheven. In dezelfde lijn ligt de rouwstoet die dinsdag e.k. door het komitee i.s.m. Sociale Raad wordt georganiseerd. De sociale sector moet met enige plechtigheid onder de grond worden gestopt, zo zegt men nogal cynisch. Het patroonsfeest van 2 februari a.s. krijgt dus een stoet bij.

De betaalstaking zelf is intussen nog volop aktueel, zij het achter de schermen. De leden van de Raad voor Studentenvoorzieningen kregen een agenda toegestuurd voor een vergadering op 29 januari. Op het programma o.m. «beslissingen en discussie: maaltijdprijsconflikt.» Volgens het bijhorende dokument nr. 23 komen de studentenver-

tegenwoordigers voor de keuze te staan: aksepteren van de 65 - 75 fr. regeling of overstappen op een differentiëring. De Raad zal zich ook bezinnen over de prijzopolitiek van Alma in de toekomst. Er zijn twee voorstellen. Een eerste voorstel vraagt om een indexering. Dat kan een indexering zijn volgens de index der kleinhandelsprijzen of dat kan een

eigen index zijn, opgemaakt volgens de werkingskosten. Het tweede voorstel wijzigt grondig de bestaande politiek. Daarin wordt gevraagd om een diskriminatie tussen meer- en minderbevoegde studenten. Het is immers «een veel voorkomende kritiek, dat het niet verantwoord is goedkope gesubsidieerde maaltijdprijzen aan te bieden aan kapitaalcrachtige studenten.»

De nota stelt tenslotte de vraag of de Raad voor Studentenvoorzieningen wel konfliktituaties aankan, aangezien hij «tijdens de aktie tegen de maaltijdprijsverhoging eigenlijk een zeer passief instrument is geweest» en «alleen maar kon constateren dat er binnen zijn schoot niet meer kan gepraat worden».

Rekening

Hetzelfde dokument nr. 23, opgesteld door direktEUR J. Bauwens, raamt de verliezen van Alma door de aktie op 1.250.000 fr. Daarin zitten 850.000 fr. verliezen door de verkoop van illegale tickets en 400.000 fr. aan minderverkoop (12.000 maaltijden, zo wordt gezegd). Eerder was het cijfer van 796.167 genoemd voor de verliezen door illegale ticketverkoop. De nieuwe cijfers worden door woordvoerders van Sociale Raad contesteerd. Zij spreken over een verlies van 703.000 fr. door illegale ticketverkoop. Uiteraard komt op de Raad van 29 januari e.k. het «wie zal dat betalen» ter sprake.

Op Sociale Raad ASR wordt alvast de rekening van de eigen (illegale) inkomsten gemaakt. De verkoop in eigen beheer heeft een verlies van boven de 100.000 fr. opgeleverd. Dat is hoofdzakelijk afkomstig van de huur van (noodzakelijke) infrastructuur en door een verkeerde inschatting van de klaargemaakte resp. opgediende hoeveelheden. Het deficit zou meer dan 20% van de inkomsten in de 2de week

WEEKBLAD. Jg. 8. '81-82. Nr. 16, dd. 28 januari 1982.

V.u. Bruno Leynse. Van Evenstraat 2 D, 3000 Leuven.

Redakties op vrijdag 18.30 u op 't Stuc, Van Evenstraat 2 blok D, 1ste verdieping.

Nr. 17. Actualiteitsartikelen ten laatste op maandagmorgen 1 februari.

Nr. 18. Artikelen binnen op vrijdag 5 februari. Actualiteit op maandagmorgen 8 februari.

ADVERTENTIES. Idem als actualiteit.
ZOEKERTJES. Resp. op 1/2 en 8/2 's morgens.

Woensdag 3 februari HALF-TIME LADDERKOERS op het Hooverplein. Suspens tussen 16 en 19 uur.
Op donderdag 4 februari HALF-TIME TD van VRG, Fama en VTK in Georges (Muntstraat). 21.00 uur. Geen einde om 02.00 u.

Maak mee je Veto

Veto heeft een ernstig tekort aan jongelui die zo om de veertien dagen een paar uurtjes komen lay-outen. Simpel knip- en plakwerk bij een pintje. Z.w. Veto, 't Stuc, Van Evenstraat 2 D, 1ste verdieping.

Sociale Raad meldt met diepe droefheid het overlijden van

De Heer

Sociale Sector

echtgenoot van
Studiefinanciering

De goedkope alma-prijs- hun kinderen
De goedkope huisvesting
De gedexeerde beurzen
De financieel vlotte overgang van
middelbaar onderwijs naar
universiteit voor minderbevoegden

De plechtige uitvaart, waartoe u bepleid wordt uitgenodigd, zal plaatsgrijpen op dinsdag 2 februari 1982, de dag der duisternis. Zij vertrekt aan de parochiekerk Alma II om 10 uur.
De teraardebestelling geschiedt op de begraafplaats rectoraat, Naamsstraat 22. Brieven van ongenoeven kunnen gestuurd worden naar volgende adressen:

P. De Somer, Brusselsesteenweg 9, 3000 Leuven
K. Tavernier, Jachthuislaan 4, 3202 Linden Rectoraat, Naamsstraat 22, 3000 Leuven
De regering, Wetstraat, 1000 Brussel

Rafswaart noch politiek

Biologie bestaat 30 jaar.

N.a.v. het dertigjarige bestaan van Biologie (of is het nu Bios) organiseert de fakulteitskring van Biologie, Bios dus, een BAL op 23 februari. Kaarten aan 150 fr. en 100 fr. bij de Bios-verantwoordelijken.

B.S. van 30 december 1981.

Huurprijzen van meeste koten mogen niet omhoog.

In het B.S. van 30.12.81 verscheen de wet van 24.12.1981 betreffende de huurprijsreglementering voor 1982. Teneinde een aantal misverstanden uit de weg te ruimen, meent de Dienst Studentenvoorzieningen van de K.U. Leuven dat het noodzakelijk is te wijzen op de volgende punten.

Volgens art. 2 van de nieuwe huurwet kan een aantal huurcontracten, afgesloten vóór 01.01.81, op 1 januari 1982 worden verhoogd met maximum 6 %, enkel in het geval dat de huurovereenkomst de indexatie voorziet, en nooit meer dan hetgeen contractueel is afgesproken. Alle overeenkomsten die evenwel na 1 januari 1981 werden aangegaan kunnen slechts verhoogd worden op de verjaardag van de sluiting van de huurovereenkomst.

Wat specifiek de studentenkamers betreft, dient gewezen te worden op het feit dat de overgrote meerderheid van die contracten dus niet per 1 januari 1982 kunnen verhoogd worden, doch ten vroegste bij de verlenging of vernieuwing van het contract, nl. op 1 oktober 1982.

Voor verder advies kan men altijd terecht bij de Huisvestingsdienst, Jan Stasstraat 12 of Dienst Juridisch Advies, Bogaardenstraat 1, tel. 23.49.21.

Jan BAUWENS

Wat is het verschil tussen democratie en censuur?

«Wegens externe omstandigheden», zo luidt het tegenwoordig op radio Scorpio, en dan volgt het bericht dat drie belangrijke informatieprogramma's zijn afgevoerd. Dat zijn 'Tekens aan de Wand' (ca. 8 uur), Scorpionieuws, en het Studententijdschrift (1 uur). Uit betrouwbare bron werd vernomen dat deze «externe omstandigheden» vertaald kunnen worden in «de mogelijkheid van gerechtelijke akties indien de radio verderging met het informeren van zijn publiek over het protest tegen de afbraak van de sociale sector».

Op grond van de verkregen inlichtingen besliste de info-ploeg op donderdag 21 januari om voorlopig bovengenoemde info-programma's op te schorten. Die dag was de zender trouwens twee uur uit de lucht omdat de dure apparatuur in veiligheid werd gebracht. Er heerste onder de staf naar verluidt een complete paniek.

De redactie meent over meer informatie aangaande deze kwestie te beschikken, doch wacht een volgende vergadering van de Scorpio-info-ploeg af om deze vrij te geven.

LEZERSBRIEVEN

Ooggetuigeverslag

Donderdag heeft de rijkszwacht geprovoerd: in plaats van, zoals dinsdag, de waterspuit in de richting van de te verlaten weg te richten (de Naamse) kwamen ze plotseling achter ons aan. Er was juist besloten dat 'het' niet meer 'de moeite' was en dat we naar de Alma ter vergadering zouden gaan. Zoals je nu het bad nog eens een straal van het ene einde van het bad naar de afloop richt om het weglopen van het vuile water te bespoedigen, zo zijn we dan op onze terugweg met een waterspuit (die wel drie maal over onze arme lijven is moeten gaan) achternagezeten...

De withelmen zijn toen blijven staan aan de ingang van de Parkstraat en hebben een kwartierje machtsvertoon ten beste gegeven. Toen hadden ze hun boterham verdiend (en kregen kou?) en trokken zich terug... maar o-wee!... dat was me een leuk spelletje schaak: schaak (of stratego) in 't echt: de studentengroep die verderop in de Parkstraat had staan wachten kwam nu nader. Er volgde een passende pauze van 'Zullen we?' aan de kant van de rijkswachters, maar toen de tegenstander niet zinnens bleek in het offensief te gaan, zijn ze in hun wagentjes weggeden. Vrije toegang (of beter doorgang) naar de fakultieclub?? De groep die had staan wachten was niet zo erg groot meer. De meesten zaten al in de Alma (of waren al naar huis) - netjes als schaapjes naar de vergaderplaats voor een stukje veldslag geleid - dat wat de 'harde kern' geheten wordt bleef over. Het was niet 'sensibel' om met zo'n kleine groep door te stoten naar de Parijsstraat, maar er was geen houden aan. Aan het bekende kasseibaantje naar beneden zagen we echter de blauwe lichten van naderend onheil - de kleine groep werd nogmaals gesplitst: er gingen er naar beneden, en de anderen begonnen te lopen ('Waar zijn nu al die schreeuwers?') - het werd hollenhollen-want een stevig georganiseerd rijkswachterscordoon kwam aangestemd (eng zicht, hoor!). De niet-van-ophoudenwachtende groep is, terug in de Parkstraat gedreven, de 'sensibelen' in de Alma gaan vervolgen, terwijl dan aan de fakultieclub de meest fervente huphoppers ofwel de biezen hebben gepakt, ofwel zijn opgepakt door de rijkszwacht die aldaar in grote getallen (van horen zeggen, naar het schijnt nog plus traangespul, enz) de handjes stonden te wrijven.

In de Alma was het erg lauw - en evenzer verdeld: er stond iemand (uitgerend dan) een stemming te houden voor Pol en Sok, op het podium (de cliteruimte) zaten de 'leiders' sommigen met neerhangend hoofd, te zitten, blijkbaar in het besef dat dit het laatste moest geweest zijn. Maar één

aktieleider (z'n naam dus waardig) heeft de megafoon gepakt (de enige die er was...) en de enthousiastelingen (voor zover ze niet kontent waren dat ze in een warme, al dan niet hun van eten voorziende ruimte zaten) aangespoord om het nog deze avond te doen: terug op staat!

De groep die toen naar de Dagobertstraat vertrok om 'spontaan' te betogen tegen het oppakken van ongeveer een twintigtal mensen, was duidelijk beter georganiseerd: lid aan lid, luid 'Studenten Vrij!' galmend (in die vrieskou?) trokken we op naar het centrum van georganiseerd orde-instandhouden. We waren illegaal: de repressie die de rijkszwacht toen ontwikkelde was des te zelfskerder - ofte: agressiever. Ongelukkig maar waar: toen de meesten rond W&L waren (campusterrin), enkelen in de Blijde Inkomst, anderen nog in de Maria Theresia, kwam een klein cordon (zo een tien man, in rijen van twee) van het Ladeuzeplein richting strijdtooneel aan de hoek Blijde Inkomst-Maria Theresia. Ooggetuige verdween in de Ravenstraat ('nog net op tijd') - en omgelopen langs het Hooverplein, zag je ze staan, wijdbeens op een rij - aldus de studentengroep insluitend. Prachtig. In het daaropvolgende uur zijn ongeveer twintig studenten meer opgepakt; iemand vertelde dat te een achtal studenten had gezien, achternagezeten door een paar rijkswachters - op konijnacht blijkbaar - voor hun traditioneel aantal studenten dat ze de dag van een betoging moeten zien bij mekaar te krijgen... Volgens getuigenis van iemand die werd opgepakt aan de Appel - op weg naar een vergadering in W&L - waren er mensen bij die niets met de hele bedoening te maken hadden: eventjes op straat kwamen om een boodschap te doen, etcetera...

De rijkszwacht nu vriend. Lopen er daar een zeshonderd studentjes hun mening te verkondigen (is België een vrij land?), zoiets doe je liefst al roepend, anders verkondig je niets, lopen er daar een paar bij die het liever op een spandoek brengen (om het wat aanschouwlijker te maken) - en stuiten die studentjes daar op een defensie van gewapende, gehelmede, gelaarsde, gebilde (voor ze die helm helemaal over hun hoofden trekken doen ze die op, want he glas zou wel eens kunnen breken, zie je - dat is bestudeerd zullen, 'BIJ DE RIJKSWACHT STUDEREN ZE OOK') mannen-in-leren-pakjes.

Als je dat voor het eerst ziet, dan denk je: dit is iets georganiseerd, ja toch?

De rijkszwacht: een groep mensen aangekleed om de vuile zaken te doen van zij die weigeren in de schone, ideale vorm van confrontatie - de dialoog - te komen... Wij worden ook als vuil beschouwd, of wat dacht je? Tegen vuil praat je niet, daar kun je hoogstens

tegen staan lullen met een whiskyglas in je hand en een zatte kop...

Het is uitgebloed jongens. Deze week zijn er partijtjes - en eerste semester moet worden afgerond voor tal van lessen.

En dat allemaal om vijf frank, zei ons moeder door de telefoon.

Stud. Lic. W&L
Naam en adres bij de
redactie bekend.

Vice-rector Tavernier staat bekend als een direkt, openhartig man. Dat zulks wel eens botst lees je in Lucien's corner. Foto genomen bij de bezetting van de Faculty Club, op maandag 18 januari jl.

Erotica

Een onderscheid pornografie-erotika (de 'erotiek' vanuit het artikel zal wel van het zeduurlijkje komen, hoop ik). Goed gevonden! Het lijkt er voornamelijk van weg te hebben, dat erotika ingeburgerd is en pornografie in de vieze blaadjes thuisloort. Zo kan ik de vaststelling volgen, dat lustplaatjes op maat van de intellectuelen (Hamilton, Colacola-meisjes?),... wel mogen, terwijl de arbeidersklasse op droog zaad (letterlijk) blijft zitten. Vanwaar het besluit van de redaktie, dat pornografie dan ook maar uit de marginaliteit moet? Waarom niet omgekeerd? Omdat de redaktie, als intellectuelen, zich in hun lustplaatjes bedreigd voelen?

Voor mij gaat het bij pornografie en 'erotika' fundamenteel om hetzelfde. Als fenomeen zijn ze me in hun bestaan

even vernederend. En ik vind dat Veto zich daar verre moet van houden. Beide zijn brute porno. Of ze daarom ten strengste verboden moeten worden is een andere en hier irrelevante vraag.

De voor mij kruisale vraag is in het artikel niet aan bod gekomen. Waarom de vrouw? Waarom dat eenrichtingsverkeer? Is het mannelijk lichaam om zich over te schamen? Of horen categorieën als expressie, schoonheid niet bij de man? De man gebruikt en de vrouw wordt verbruikt. Een vrouw is een middel tot, staat ten dienste van. En een man mag niet gebruikt worden? Of is het omdat wensen en verzuchtingen van de vrouw niet zo belangrijk zijn? Als de man maar bevredigd is. Dat is de essentie van porno. Porno is manen-macht.

kris vanhooek
Regastraat 28
3000 Leuven

Aktie Sociale Sektor

Langs deze weg wil ik een aantal opmerkingen kwijt over de actie die op dit ogenblik in Leuven wordt gevoerd tegen de afbraak van de sociale sektor.

● De prijsverhoging in de Alma's: de direkte aanleiding om daadwerkelijk actie te gaan voeren. Rond dit punt werd gepoogd de studenten te mobiliseren. O.a. de betaalstaking heeft veel bijval gehad. Dat kon ook niet anders: waar moeten de studenten, die gewoonlijk in de Alma eten omwille van goedkope maaltijden, anders naartoe? Ik meen dat deze taktiek (nl. d.m.v. protest tegen de prijsverhoging de afbraak van de sociale sektor aan de kaak stellen) meer kwaad dan goed gedaan heeft aan de actie.

a) de betaalstaking gebeurde 'binnens-kamers', op straat was er niet veel te merken. Veel studenten die niet in de Alma eten maar wel belang hebben bij de actie, werden op deze manier niet of onvoldoende bereikt.

b) door de betaalstaking werd alle aandacht toegespit op de prijsverhoging. De eigenlijke aktiepunten kwamen

in de schaduw te staan. Dit is des te meer verkeerd daar de prijsverhoging in wezen gerechtvaardigd is: indexatie. (Nu kan men wel een vraagteken plaatsen achter de frekwentie en de regelmaat waarmee de indexatie wordt toegepast.) Veles studenten zien dan ook het nu niet in hieretage actie te voeren, te meer daar het verschil minime is.

Dit alles leidt er toe dat men een deel van de studentenbevolking niet heeft kunnen mobiliseren, en dat een toenemend aantal zich bedrogen voelt.

● Staking. Ik vraag mij af of dit aktiemiddel de laatste weken niet op een al te kwistige en ondoordachte manier werd gebruikt. Staking is m.i. slechts gerechtvaardigd wanneer een alternatief voorhanden is bv. betoging, of als ultieme aktiemiddel, wanneer al de rest is uitgeput. Wat gebeurt nu? De studenten blijven op hun kot, een (klein) deeltje helpt mee in de betaalstaking... de man-vrouw in de straat merkt er niets van. Men staakt te gemakkelijk: er zijn nog andere middelen om de studenten daadwerkelijk te mobiliseren.

● De afbraak van de sociale sektor is niet een zaak van Leuven alleen. Men slaagt er blijkbaar niet in verder te zien dan de eigen belangen. Andere universiteiten wacht hetzelfde lot, overheidsambtenaren eten nog voor 50 fr... Een te grootschalige actie kan ons natuurlijk boven het hoofd groeien, maar toch vind ik dat aan deze aspecten aandacht moet worden besteed, en naar samenwerking moet worden gestreefd met andere sektoren.

Tenslotte wens ik duidelijk te stellen dat ik volledig sympathiseer met de actie tegen de afbraak van de sociale sektor, met inachtname van de restrikties hierboven vermeld. Niettemin acht ik het onvermijdelijk dat ook de studenten zullen moeten inleveren. Het belangrijkste moet altijd blijven dat aan de opzet van de sociale sektor, nl. democratisering van het onderwijs, niet wordt geraakt.

Bart CASIER
Pol & Soc.
F. Linsstraat, 11.

Lucien's corner

In de Stadsschouwburg komen de volgende weken twee toneelstukken van Walter Van den Broeck voor het voetlicht, 'Groenten uit Balen' en 'Tien jaar later: het jaar tien', gespeeld door BENT. Het eerste stuk gaat over een staking bij Vieille Montagne te Balen, in 1971. Toen was er de opkomst van uiterst links, drie jaar na Mei '68. Toen was je progressief met een vuile jeans aan je kont en lang haar over de schouders. Toen geloofden de studentenbeweging en uiterst links nog in eigen kracht, toen waren themàas als milieu, Derde Wereld en marginaliteit nog revolutionair. De SVB-studenten gingen uit het KVHV en de studentenbeweging weg en trokken naar de arbeiders van Ford-Genk en de Limburgse mijnen. Mijnwerkersmacht, later Amada, en SJW, later RAL, ontstonden uit die periode. Het tweede stuk belicht de situatie van de personages van het eerste stuk tien jaar later. Geen revolutie meer, het is crisis en ze zijn allemaal een stuk ouder geworden. In Dag aan dag, de culturele agenda op BRT-televisie, werd een fragment uit 'Tien jaar later: het jaar tien' vertoond: een arbeider maakt zich kwaad op 't fabriek - en we gaan staken, deze keer tot de finish, en dan gaan we iedereen oproepen, en we gaan weer naar Leuven en we richten er weer het Groot Arbeiderskomitee op, maar deze keer zonder die klootjes van studenten! - Jammer dat je voor een hoofdroljke plaats in de schouwburg al 225 fr. moet neertellen.

om 'Blijf daar af. Drink wat minder' Tavernier 'Moet ge nu zo'n zever oppakken?!' - 'Ik doe maar mijn werk' - 'U wordt betaald door de gemeenschap' - 'U ook'. De studenten konden volgens deken De Kock van Psychologie en Pedagogie de Faculty Club niet bezetten, wat de volgende dag kwam de direktie van de Bank Brussel Lambert in de selekte salons van de Club praten met bovenvernoemde deken en met Lpuis Baeck, dekaan van Economie, over 'de sociale aspecten van een economisch crisisbeleid in het bedrijfsleven'. De Faculty Club: les charmes discrets de la bourgeoisie.

● Aan lokaal 28 van het Maria-Theresiacollege jaagde donderdagmiddag een groep van twintig KVHV-ers en NSV-ers het stakerspiket van de deur weg, zodat prof. P.J. De Clercq zijn les kon geven. Van auditorium Vesalius kwamen een vijftiental stakers de knokploeg van de deur weghalen. Een ruit sneuvelde, enig getrek en geduw, heftige discussies. De aanwezige studenten: 'Ze zijn allemaal even fanatiek'. Prof. De Clercq: 'Julie gebruiken juist dezelfde middelen als degene die jullie actie verhindert'. Eric Nobels en zijn bende heeft het bij mij definitief verkorven. Vorig jaar kon men nog geloven in hun goede bedoelingen betreffende hun kritiek op de ASR en hun ijver voor spreekrecht voor het NSV. Maar nu tonen ze hun ware gelaat: dat van stakingbrekers die hun medestudenten in de rug schieten. Dat ze niet meedoen aan de aktie en tegenstemmen op algemene vergaderingen is hun goed recht. Maar een staking breken die goedgekeurd is op de algemene vergaderingen (waar iedereen naartoe kan gaan om zijn stem te laten horen en meetellen), die dan met zoveel moeite en overtuigingswerk wordt opgebouwd, waarvoor sommige mensen bereid zijn in de bak te vliegen of last te krijgen met profen of academische overheid, waar sommige eerste-kannars het er voor hebben piket te staan terwijl ze volgende week partijtjes hebben... In naam van de democratie dan nog wel.

● Toen verleden week maandagnacht de politie binnenviel in de Faculty Club om de studenten eruit te zetten, ging een meisje vlug naar Karel Tavernier en zei: 'Nu is 't moment om tussen te komen, meneer Tavernier'. Waarop de benevelde vice-rector antwoordde: 'Op zo'n mannen mogen ze kloppen'. Even tevoren, toen een medewerkster van de BRT-radio opnamen maakte van de discussies tussen de studenten en De Somer, begon Tavernier aan de knoppen te prutsen van de cassette-recorder van de journaliste. Ze draaide zich kwaad

acco

KOPIEDIENST

Om U te dienen :

- uitgebreid machinespark :
- 12 mono- en 3 multotoestellen van de beste merken zoals RX - OCE - IBM - Minolta - A.B. Dick.
- met mogelijkheid tot verkleinen, vergroten, klasseren, diplomaformaat
- randapparatuur om te snijden, perforeren, nieten, inbinden met plastiek ringen en kaften.

- We staan borg voor :

SNELHEID EN KWALITEIT

SPECIALE PRIJZEN

voor aantallen, oplagen, thesissen...

Tiensestraat 134 - 3000 Leuven tel. 016/23 35 20

VOOR EN VAN... STUDENTEN.

Verdere protesten van Ekonomika

In een andere open brief deelt Ekonomika de resultaten mee van een onder economie-studenten gehouden enquete. Ekonomika tekent tevens protest aan tegen sommige uitspraken van een aktievoerder m.b.t. deze enquete.

Alle vragen van betrouwbaarheid daargelaten komt men met deze enquete o.m. tot de verrassende vaststelling dat de betaalstakking als aktievorm eerder goed- dan afgekeurd wordt. Verrassend omdat Ekonomika blijkens deze rondvraag een prijsdifferentiatie voorstaat.

Leuven, 15/1/82

Open brief aan de Academische Overheid van de KU Leuven, de Leuvense studenten, de Sociale Raad, de pers.

Naar aanleiding van de beslissing van de Academische Overheid om over te gaan tot prijsverhoging in de studenten-restaurants Alma om een begrotingskorting te vermijden, riep de Sociale Raad, die zich niet akkoord kon verklaren met deze maatregel, een betaalstakking uit, die liep van 4 tot 9 januari.

Vrijdag 8 januari werd op de Raad voor Studentenvoorzieningen besloten tot een opschorting van de betaalstakking, teneinde de studenten uitgebreid te informeren en te raadplegen. Diezelfde avond werd op Sociale Raad het akkoord met de Raad voor Studentenvoorzieningen gesloten herroepen: de betaalstakking zou worden voortgezet. Aan de faculteitskringen werd gevraagd de studenten te raadplegen over:
▶ de verhoging van de Alma-prijzen
▶ de betaalstakking.

Aan de Faculteit der Economische en Toegepaste Economische wetenschappen werd een schriftelijke rondvraag gehouden teneinde zoveel mogelijk studenten te bereiken. Vooraf werd de nodige uitleg over de problematiek gegeven.

Het lijkt belangrijk de resultaten van deze raadpleging uitgebreid mede te delen.

□ 578 antwoorden kwamen binnen, in hoofdzaak uit de 1ste en 2de kandidatuurnummers, in de 1ste licentie waren er een groot aantal blanco's en de 2de licentie was niet te bereiken.

□ Van deze 578 studenten waren er 287 Alma-eters, 285 niet-Alma-eters, 6 ongediende antwoorden.

□ Bij de Alma-eters waren er 111 (39%) tegen enige vorm van prijsindexatie

en/of prijsdifferentiatie, 176 (61%) voor prijsindexatie en/of prijsdifferentiatie.

□ bij de niet-Alma-eters waren er 96 (34%) tegen prijsindexatie en/of prijsdifferentiatie, 33 (11%) zonder mening, 156 (55%) voor prijsindexatie en/of -differentiatie.

□ globaal geeft dat 332 (58%) voor prijsindexatie en/of -differentiatie, 207 (36%) tegen, bij 33 (6%) zonder mening. Met betrekking tot de door Sociale Raad gevoerde aktie werd de mening gevraagd van diegenen die tegen iedere vorm van prijsaanpassing zijn. Als resultaat geeft dit (op 207): 13 (6%) tegen elke vorm van aktie; 60 (29%) voor de betaalstakking maar tegen de Alma-bezetting, 2 (1%) tegen de betaalstakking maar voor de Alma-bezetting, 132 (64%) voor beide aktievormen.

Tot slot willen wij met klem protesteren tegen bepaalde agitatoren binnen de Sociale Raad die zich persoonlijk niet kunnen verzoenen met de resultaten van deze enquete en deze dan via Radio Scorpio afbreken, daar waar ze een andere enquete, met een door hen meer geapprecieerd resultaat, onbesproken laten.

Guy LIBENS
praeses Ekonomika

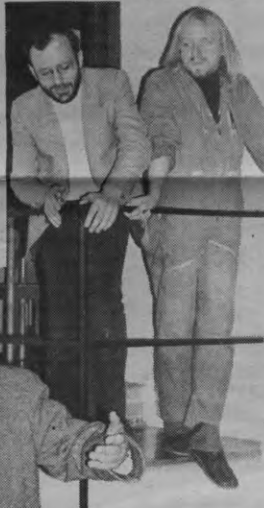

Foto genomen bij de bezetting van de Faculty Club, op maandag 18 januari jl.

Drie fakulteitskringen publiceren open brief

Van de fakulteitskringen Toegepaste Wetenschappen, Economische en Toegepaste Wetenschappen en van Lichamelijke Opvoeding en Kinesi-therapie ontvingen we een open brief, die hun standpunt rond de problematiek van de sociale sector en van de Alma-prijzen verduidelijkt. We drukken de brief hieronder af.

Heverlee, 20 januari 1982,

L.S.

Bij deze willen wij graag ons standpunt verduidelijken omtrent de jongste ontwikkelingen in de sociale sector van de K.U. Leuven.

Wij gaan akkoord met het begrotingsvoorstel dat eind vorig jaar werd voorgelegd i.v.m. de schikking van de beschikbare middelen in de sociale sector.

Wij zijn van mening dat de stijging van de Alma-prijzen billijk is, gezien de huidige financiële toestand. Het lijkt ons zeer redelijk dat wanneer de kosten (grondstoffen, lonen...) stijgen dat dan de inkomsten diezelfde trend moeten volgen. De betoelaging aan de Alma werd geïndexeerd, de prijsindexatie is een evidentie.

We menen ook dat een schijnbaar eenvoudige overheveling van de 5 à 6 miljoen toelagen aan het restaurant Faculty Club naar de sociale sector geen oplossing biedt. Immers, een instelling aan een universiteit moet beschikking hebben over kanalen om promotie te voeren en contacten te leggen. Dit neemt niet weg dat de subsidies aan privé-maaltijden van de professoren ook volgens ons mogen verdwijnen.

We bepleiten dan ook dat iedereen aan de universiteit een inspanning zou leveren: wij als studenten gaan akkoord met een prijsindexatie in de Alma en een aanpassing van de huurprijzen van de studentenkamers, we rekenen er echter ook op dat er binnen de academische sector een rationele besteding van de gelden zou zijn. We staan erop dat de academische overheid dus ook zijn bijdrage doet wanneer straks de begroting van de academische sector ter tafel ligt.

UP over «studenten 1982» Het beste uit de kringbladen

Deze rubriek heeft, met al die belangrijke gebeurtenissen in Leuven, een tijdje stilgelegen. Op veelvuldig verzoek (van Bruno althans) gaan we ermee door. Blijf jou kringblad dus naar de redactie van Veto zenden!

□ **Speciaal U.P.-nummer (dec. 1981).** Vele mensen beweren dat studenten niet geliefd zijn bij de actieve bevolking. Volgens dit speciaal UP-nummer over studenten is dit een *mythe* die wijst op onwetendheid over het studentenmilieu. Met dit nummer wil U.P. hier in alle bescheidenheid iets aan doen. Allereerst stelt de redactie vast dat «de» student niet bestaat. Er zijn slechts studenten, en we weten er bitter weinig over.

Neem bijvoorbeeld de *Panorama*-uitzending over de Leuvense studenten. *Mark Hendrickx*, de auteur van dit artikel, zegt dat onze generatie in deze uitzending «zacht» moest zijn. Maar de studenten zijn losgekomen van de sloganstijl van mei 1968. Er wordt hard aan een nieuwe stijl van analyse, bewustwording, strategie en actie gewerkt. In dit nummer staat ook een interview met *Fr. Schovaerts*, assistent godsdienstsociologie aan deze universiteit. Deze zegt dat je tot circa 70-75 kan spreken van «de» student, nu gaat dat niet meer. Er is nog wel één ding gemeenschappelijk aan de studenten en dat is een duidelijke gemeenschappelijk leefmilieu, dat gericht is op experimenteren en improviseren. Er is geen toekomstperspectief meer, enerzijds door de crisis, anderzijds doordat de eigen identiteit van het jong zijn verloren is gegaan (iedereen wil «jeugdijg» zijn? het is mode). Het belang van het universitair milieu neemt trouwens af. «*Studenten die nog een week-end in Leuven blijven worden uiterst zeldzaam.*» De unie is een middel om een diploma te halen geworden. Schoevaert ziet ook dat er een soort hedonisme (genotgerichtheid, ndr.) en ikerichtheid bestaat. Dit is een negatieve ontwikkeling die volgens de geïnterviewde enkel door *structurele* veranderingen kan gewijzigd worden. Hij spreekt bijvoorbeeld van lessen op zaterdag, woensdagnamiddag terug vrij voor

«Wat wilt ge dat ik doe», lijkt De Somer te willen zeggen. Boven op de trap Luc De Visser (koördinator Katechetiek) en Philippe Clerck (lic.stud. Romaneuse).

andere activiteiten zoals sport. Schoevaert pleit voor een gedragsverandering. In dit nummer ook nog een verslag van een «klein onderzoekje» dat een sociologisch van de K.U. Leuven heeft gedaan naar «de» student. De waarde van dit onderzoekje kan onmogelijk bepaald worden en lijkt niet verder te gaan dan enkele persoonlijke indrukken, een beetje opgekafeerd door enkele cijfers.

□ **Magog & Top of the Bill (Eoos, dec. '81)** Het kringblad van de orientalistische heet - om voor ook ons duistere redenen - *Magog*. Het decembernummer bevat voor de buitenstaander weinig opmerkelijks, tenzij een uit het Pools vertaald interview met een Nederlandse vertaler van Poolse literatuur, dat toch te weinig diepgravend is. Een normaal kringblad dus... Dat was dan toch buiten de waard in de vorm van enkele meer eisende redacteurs gerekend. Die wilden een Kringblad met een eigen gezicht maken en dus wilden ze ook artikelen kunnen weigeren. Het presidium legde hen echter de verplichting op alle aangeboden artikelen integraal op te nemen. De dissidenten gaven daarop *Magog* uit, de 'ch' als protest bedoelend. Verder betaalden ze ook uit eigen zak *Top of the Bill* - een alternatief blaadje dat ze gratis verspreidden in de jaren. Dit wou een voorbeeld zijn van hoe het ook kan plus een kritiek op *magog*. De kritiek richt er zich vooral op dat *Magog* niet beter is dan een schoolkrantje uit de puberteit. In het artikel «De democratie waar alles is toegelaten» hakt 'GI' op een onvolprezen wijze *Magog* tot spaanders. Dit is het enige artikel dat in *Top of the Bill* verschilt van *Magog*. De rest staat op hetzelfde niveau. O ja, de voor- en achterpagina van *Top...* is wel origineel, hoewel de vraag kan gesteld worden of het vrouwelijk geslacht hier onverdeeld gelukkig mee is geweest. De voor de hand liggende conclusie is dat beide bladjes elkaar aanvullen. Een kringblad is tenslotte (op de eerste plaats?) informatief bedoeld, en informatie kan moeilijk in een literaire vorm gegoten worden. Anderzijds moet een kringblad open staan voor experimenten, voor kritiek, humor en al die zaken die het leesbaar kunnen maken. Daarom dat elk écht kringblad heen en weer zwalven tussen informatie en lectuur, zonder inderdaad een uitgesproken profiel te hebben. Een kringblad is de spreekbuis van de kring; daarnaast kan natuurlijk uit eigen initiatief een ander blad groeien, spreekbuis van een beperkt deel. Zo bestonden binnen de historische kring een tijdlang het kringblad *Monumenta* en het blad van de Verontruste Historici *De Bastaars* naast elkaar, en beiden werden even graag gelezen. «Laat honderd bloemen bloeien», naast 'het' kringblad, informatiebaak voor iedereen. Bij Eoos is ondertussen de reël bijgelegd en de makers van *Top...* zijn terug naar moeders schoot gekeerd om volgende keer een betere *Magog* te maken. Misschien dat ze beter af en toe nog een *Top of the Bill* maken om wat stoom af te blazen...

□ **Schoon. Onregelmatig tijdschrift, 1ste jrg. nr. 1 (dec. 1981).** «Na een aantal drinkgelagen en gesprekken besloten we met een aantal boezemvrienden de vriendschapsbanden ten concreteriseren in een tijdschrift» schrijven de initiatiefnemers van *Schoon* in een brief aan de *Veto*-redactie. Hun voornaamste doelstelling is de verspreiding van de schoonheidsgedachte, die extreem dicht geïnterpreteerd te worden». De redacteurs beschouwen *Schoon* ook niet als een louter

studentenblaadje. *Schoon* nr. 1 werd op 400 ex. gedrukt. De initiatiefnemers zijn drie germanisten (*Raf Pepels*, *Jos Vos* en *Joke Goethals*) en één sinoloog (*Felix Bergers*). Voor 20 fr. kan een exemplaar besteld worden bij één van de vier (o.a. *Justus Lipsiusstraat 51* voor *Felix*). Een prachtig initiatief natuurlijk. Eén van de drie, *Jos Vos*, heeft al eerder ervaring opgedaan toen hij in Genk het jongerenblad *Bonen* uitgaaf. Wel valt te hopen dat *Schoon* het langer dan drie nummers uithoudt... Als ik het blad met mijn meer dan kritisch oog bekijk valt me als eerste feit op dat ik *Schoon* helemaal niet schoon vind. De voorpagina kan er nog mee door maar de kleurencombinatie (blauw en zwart) knoeit het toch een beetje. Van binnen is het grootste gedeelte geschreven met de hand door *Felix Bergers*. Nauwelijks calligrafische kwaliteiten. Eén tekst is op een IBM (lettertype «Script» denk ik) getijpt, zonder enige uiting van inventiviteit. Het geheel is geoffset of waarschijnlijk nog gekopieerd; de kwaliteit is alleszins niet uitzonderlijk. De heren van *Schoon* zeggen dat ze geen pretenties hebben, wat toch spijtig is. Met wat meer pretentie had de *voormgeving* van het blad de naam eer aan gedaan. De inhoud van het blad is eigenlijk nog een graad erop. Hier duikt toch wel pretentie op, hoewel die volledig misplaatst is. Het zogenaamde «essay» van *den Vos* is niet meer dan een schoolopstel, dat eigenlijk een 4 op tien verdient vanwege de eerste zin: «Maar waarom moet ik komen *afdragen* als ik eigenlijk eens wil vastleggen wat schoonheid betekent?» *Afdragen!* En dat voor een germanist. En dan het voorwoord van *den Bergers*: «Ofschoon hij (de mens) zichzelf als een entiteit beschouwt, weet hij heel goed dat hij met al het andere in voortdurende interactie leeft (eigenlijk is interactie tussen twee delen binnen één entiteit de oorzaak van de scheiding in twee entiteiten)...» Van welke koffietafel komt dit gefilosofeer? *Mijne* heren, dit is zelfs een plattitude voor mijn 75-jarige grootmoeder! En waarom laat de vrouw in de redactie het toe dat «de mens» stevast als «hij» wordt aangeduid? En dat gaat zo maar door, totdat je het 13 blz. tellende vordje in de plaatselijke kachel gooit, ondertussen verzuchtend: «Waar aan deze universiteit ook onzietkomstige schrijvers, kunstenaars, filosofen zitten mogen, zeker niet bij 'Schoon'!» Het blad zal zeer hard mogen verbeteren om ook maar in de buurt te komen van de hoogdravend geformuleerde beginselen.

□ **Vrij Nederland, kerstnummer 1981.** Dit valt wel eventjes buiten het eigenlijke bestek van deze rubriek, maar het leek me toepasselijk om dit toch even te melden. In dat kerstnummer van VN stond namelijk ook een pagina uit *Vrij Nederland* («1984» die toch wel grappig was. Vooral een artikelje over België dat op dat moment geteisterd wordt door hongersnood en door voedselopstanden in Erps-Kwerps en de Baraque Michel. De Nederlanders, hun eeuwige vete met ons land even vergetend, hebben een enorm voedseltransport op gezet, dit onder deskundige leiding van de «Holland Club Flock». In de voedselpakketten onder andere «gekruide hondenbrokken» en ander overschot, waar de Belgen niettemin zeer blij mee zijn. Dit mooie initiatief werd door *Jos Brink* (Toon Hermans zal wel overleden zijn tegen die tijd zeker?) van een gedicht voorzien dat te erg is om hierbij af te drukken. Een grappe ja, maar *hoelang duurt het nog voor dit werkelijkheid wordt*, met *Martens V* en opslaan *ALMA*-prijzen.

Josef Schildermans

Recente architectuur

De dood van de moderne be

Op 15 juli 1972 om 3.32 u. werden de Pruitt-Igoe-gebouwen in St.-Louis gedynamiteerd. Nadat men er jarenlang handenvol geld ingepompt had om de gevolgen van vandalisme (kapotte liften, gebroken vensters,...) ongedaan te maken, werden de gebouwen tenslotte onbewoonbaar verklaard. Vreemd genoeg had het complex in 1951 een onderscheiding gekregen van het "American Institute of Architects", en het was opgezet volgens de meest geavanceerde principes van de moderne beweging. Deze gebeurtenis bezegelde definitief het lot van de omstreeks 1920 zo glorieus gestarte moderne beweging in de architectuur. Maar de beweging had al vroeger zware klappen te verduren gekregen. De publikaties van o.a. *Janet Jacobs* ("Death and Life of the great American Cities") en *Robert Venturi* ("Complexity and Contradiction in Architecture") en de frontale aanvallen van *Team X* in de jaren '50 hadden de fundamenten ervan ondergraven. Plots bevond de architect in een totaal vakuüm: oude ideologieën en ontwerpmethodes hadden afgedaan; zijn moreel gezag kwam totaal verzwakt uit de strijd. Op de puinen van de moderne beweging is op 20 jaar tijd een totaal nieuwe architectuurpraktijk gegroeid. Het eigene ervan kan echter maar begrepen worden in het perspectief van de moderne beweging. Daarom zal dit eerste artikel in een reeks over recente architectuur wat dieper ingaan op de doodsoorzaken van de moderne beweging.

Een van de grootste verleidingen, waaraan elke vorm van geschiedschrijving blootgesteld is, is het trachten te vatten van disparate fenomenen onder één noemer. Dat is, zeker bij complexe fenomenen als architectuur, onmogelijk. Als hieronder "kenmerken" van de moderne beweging aangegeven worden, dan gaat het hem enkel erom een wijdverspreid gedachtegoed duidelijk te maken, zonder te willen beweren dat alle architecten dit aanhingen (voor zover het gros der architecten al bewust probeert en bedoeling uit te drukken in hun gebouwen; tegenover elk trendzettend of ideeënrijk gebouw staan er talloze die op zich weinig betekenis hebben.)

Samenvattend kan je zeggen dat op theoretisch vlak de moderne beweging idealistisch en utopisch, deterministisch en rationalistisch was. Haar karakter was dogmatisch en elitairistisch en -om man en paard te noemen- wereldvreemd en simplistisch. Het is later gebleken dat een niet-architect nooit in staat was de symboliek van de moderne beweging te doorgronden, omdat zij niets te maken had met de traditionele "taal" van gebouwen. Maar de moderne beweging was te bezeten van tabula rasa voorstellingen om daar aandacht aan te besteden. Iets valt wellicht te verklaren uit het gebrek aan bouwopdrachten in de jaren '20 in Europa. "The utopian impulse didn't have to break its teeth on the real world." De gevolgen waren er niet minder rampzalig om toen de trendsetters wel beroemd werden en veel bouwden, en op dat ogenblik verloor de beweging dan ook heel wat van zijn revolutionair élan. Daar komen we nog op terug.

Kosmische (wan)orde

De moderne beweging was in de jaren '20 idealistisch en utopisch van inspiratie. (Dit is een konstante in architectuurmiddens: een Amerikaans socioloog beweerde ooit dat architectuur het enige vakgebied is, waarin de utopische traditie nog leeft.) Veel architecten wilden door hun werken een nieuwe samenleving scheppen, een universele broederschap en gelijkheid. Dit alternatief voor de bestaande orde was nochtans niet marxistisch van aard. Vooral bij *Mies van der Rohe* wordt het duidelijk dat een nieuwe kosmische orde in zijn gebouwen ook een kosmische harmonie in de samenleving moest veroorzaken. In die nieuwe wereldorde zou de architect voorgaan. Een vrij elitairistisch trekje, dat telkens weer opduikt in die jaren. Weliswaar heeft bescheidenheid de architect, sinds *Alberti*, nooit gesierd.

Zeitgeist

In zeker opzicht trachtte de moderne beweging een rationeel antwoord te geven op de onzekerheden van een ineenslopende Westerse cultuur. Het tweede kenmerk van de modernen op

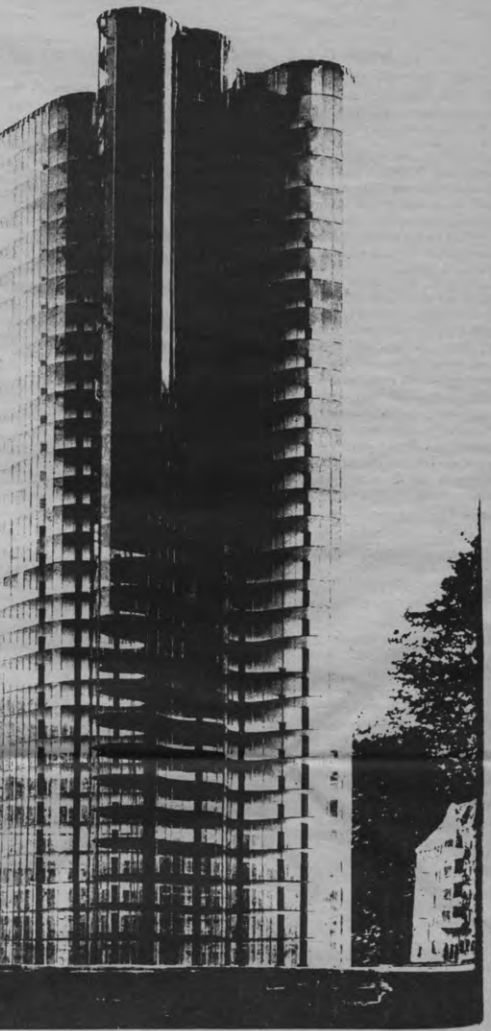
ideologisch gebied, is dan ook een irrationeel rationalisme. In een heel platonische geest namen zij een aantal apriori waarheden aan, die zij dan tot in het extreme doorvoerden. Een typische uitspraak: "Als het probleem korrekt gesteld is, ligt de oplossing voor de hand." In die tijd werd wel heel precies ergonomisch onderzoek (hoeveel ruimte heb je nodig voor b.v. koken...) uitgevoerd, om aan de wensen van de gemiddelde bewoner tegemoet te komen. Er was de konstante obsessie met de "Zeitgeist": de "grote tijd" waarin met "een klare conceptie" de mens van het machine-tijdperk een adequate woonvorm zou gegeven worden. De programma's waren echter veelal te eng-funkioneel; de gemiddelde bewoner bestaat niet, en de echte bewoner heeft veel meer mogelijke wensen dan de architect in zijn programma verwerkte. De moderne beweging was niet zo sterk in veldonderzoek naar de wensen en de beleving van de bewoner. Ze stond zelfs ronduit vijandig tegenover middelmatige smaak. Een gevolg was dat de gebouwen van b.v. Mies elke persoonlijke bewerking van de ruimte verhinderden. De "mens van het machine-tijdperk" bleek uiteindelijk een mythe te zijn, een reductie van de 2e industriële revolutie tot een vaag concept.

Er was ook de machine-esthetiek of -ideologie. *Theo Van Doesburg* bestond het te beweren dat de machine de weg zou openen naar een nieuwe spiritualiteit en sociale bevrijding. De machine is niet alleen bevrijdend omdat ze de mens werk uit handen neemt, maar vooral omwille van haar universele, abstracte kwaliteiten, die de weg wijzen naar een universele stijl. Het is wel zo dat de 20e eeuw - met zijn machines - de mens van veel besommeringen verlost heeft, maar de problemen waar we nu (o.a. ekologisch) mee opgescheept zitten, doen ons de wenkbauwen optrekken bij een dergelijk uitgelaten entoesiasme over industriële produktie.

Less is more

Een compromisloze filosofie vond zijn tegenhanger in een compromisloze vormgeving. Het vormpurisme van de moderne beweging is welhaast spreekwoordelijk. Elk ornament moest

vermeden worden, met minder middelen moest meer bereikt worden (Less is more). In plaats daarvan kwam de uitdrukking van de eichtheid van het materiaal en de konstruktieve logika. Ik weet niet in hoeverre de lezer bij zijn beleving van een gebouw met zoiets begaan is, maar persoonlijk vind ik het een steriel concept. Verder was er het kredo dat de funktie de vorm zou bepalen. Semantisch onderzoek heeft dit geloof (dat ook nu nog doorwerkt) als nonsens afgedaan (zie bv. de teksten van Eco). Bovendien was "functie", ook al omwille van economische overwegingen, al snel gereduceerd tot een eng funktionalisme, waarin geen plaats meer was voor reële menselijke noden zoals geborgenheid, eigen ruimte, semi-private ontmoetingsruimten, symboliek van de ingang, enz... In de laatste twintig jaar heeft strukturalistisch en antropologisch onderzoek het immense belang van bv. een goede oplossing van de voordeur voor de beleving van de relatie binnenbuiten aangetoond. Toen de Smithsons in de jaren '50 in Engeland, in het idioom van de moderne beweging, dergelijke concepten weer poogden in te voeren (met in het achterhoofd oude stadsweefsel zoals Bath) bleek maar al te zeer hoe onaangepast de moderne architectuur was aan de noden van de mens. Wat bedoeld was als een semi-publieke ontmoetingsruimte in een appartementsgebouw (Robin Hood Gardens, Londen) bleken lange tochtige gangen te zijn, broedplaatsen voor vandalisme. Eens te meer had men gedacht dat een bepaalde vorm voldoende was om het beoogde resultaat te bereiken. Dat die vorm de inwoners vreemd was, en dus niet begrepen zou worden (of verkeerd) had men niet voorzien. Het is immers spijtig

Mies van der Rohe. Model voor een wolkenkrabber van glas, 1919.

genoeg zo dat uit de vorm van de gebouwen zelden of nooit hun funktie valt af te leiden. Bij Mies bv. kon een appartementsgebouw dezelfde verschijning hebben als een cultuurencentrum, en een leslokaal het voorkomen van een fabriek.

De grote vervreemding

De 'heldere conceptie' leidde tenslotte tot het veralgemeend invoeren van zeer te eenvoudige geometrische patronen. Later werden ze verdedigd omdat ze het meest (economisch-) rationeel zouden geweest zijn, maar dat is nooit bewezen. Dat had twee gevolgen: Een ontzettend monotone omgeving, waarin het eigene van zles verloren ging. Elke funktie werd immers in hetzelfde kleedje gestopt. A.Rapoport en R.E. Kantor zeggen hierover: "Open, complexe, geëngageerde en suggestieve bouwstructuren schenken mensen meer bevrediging dan de traditionele eenvoud en de tot in de details uitgewerkte ruimtelijke planning, welke door veel ontwerpers wordt nagestreefd". Aliëner troef dus bij de moderne beweging. (Het in de inleiding aangehaalde complex was zelfs zo eenvoudig dat het psychologisch onbewoonbaar werd.) Twee. Hoewel men probeerde enkel proces, techniek, zuiverheid, kracht uit te drukken, hoewel men (zoals Aldo Rossi) probeerde elke historische associatie uit te sluiten, ontkomt men er niet aan dat gebouwen meer dan dat kunnen uitdrukken, en het ook doen. Bij de moderne beweging met dien verstande dat wat de gebouwen werkelijk uitdrukken niet bedoeld was, en wat ze wilden uitdrukken niet begrepen wordt.

Een typisch voorbeeld hiervan is Rossi's Gallaratese buurt in Milaan. De bedoeling was, met een nieuwe taal, het oude stadsbeeld verder uit te zetten. De gebouwen herinneren echter dadelijk aan de fascistische architectuur uit de jaren '30. Elke Italiaan maakt onmiddellijk die link, en ziet weinig oud stadsbeeld of nieuwe vormentaal.

Mystiek

De reden is eenvoudig. Men kan niet ontwerpen voor de mythische moderne mens in een totaal nieuwe architectuurtaal. De tekens die een omgeving uitstraalt zijn immers kultureel bepaald, hebben hun wortels in het verleden en zijn eigen aan een sociale groep, of zelfs de individuele mens. C.Jencks hierover: "They try to provide modern man with a mythic consciousness, with consistent patterns, reminiscent of tribal societies, refined in their purity, full of tasteful 'unity in variety', and other such geometric harmonies; when in fact modern man doesn't exist, and what would he want if he did perchance exist would be realistic, social signs..." Wat men bereikt heeft is een ontzettende verarming van architecturale middelen en betekenis.

Het determinisme dat een nieuwe omgeving mechanisch verbond met een nieuwe mens was van in den beginne bankroet. Een omgeving oefent zijn invloed immers uit door metaforen, verwijzingen, complexiteit. En dat dan nog enkel via het bemiddelende kader van het socio-kultureel bewustzijn van elke mens, dat sterk aan verandering onderhevig is. Het is o.a. daarom dat mensen als Broadbent, Jencks, Herzber-

weging.

ger, Eco, enz. pleiten voor 'open' vormen, die BEDOELD voor meerdere doeleinden en betekenissen opstaan. Anders wordt een gebouw onmisbaar waardeloos, zodra doel of betekenis voorbijgestreefd zijn.

Tafellakens

De moderne beweging was niet minder simplistisch wat betreft stadsplanning, en bovendien, in zijn hang naar 'over-all' ontwerpen, totalitair van karakter. De door Le Corbusier op CIAM (Congrès d'architecture moderne internationale) voorgestelde principes wilden een antwoord bieden op de chaos van de moderne stad door radikaal het tegenovergestelde toe te passen: een radicale scheiding van werk, wonen, verkeer en amusement, alles afzonderlijk ondergebracht in superblokken, omgeven door groen. CIAM zelf bracht in de jaren '50, bij monde van Team X, al kritiek uit op deze tafellekplannen (de concrete plannen zagen er werkelijk als een tafellek met ruitjes uit). Meer geïntegreerde en complexe structuren werden als oplossing naar voor geschoven (clusters, een idee van de Amerikaanse socioloog Kevin Lynch). Het effect van de CIAM-planningsideeën begon immers al werkelijk desastreuze afmetingen aan te nemen. In '44 stelde een overzicht van de werken van CIAM de vraag 'Can our cities survive' en het boek 'Death and Life of the Great American Cities' antwoordde daarop lakoniek: 'NO'. Het is onmogelijk om in het bestek van deze bijdrage dieper in te gaan op de controverses van stadsplanning. Toch zou ik nog graag de tekst van Alexander 'Een stad is geen boom' willen vermelden, die op een scherpe manier het probleem duidelijk maakt. Een oude stad is opgebouwd uit elementen die op diverse wijzen met elkaar in verbinding staan, en verschillende junkies en betekenissen tegelijk kunnen dragen. Een nieuwe stad is meestal opgebouwd als een boom: d.w.z. elk element is op één manier met de andere verbonden en neemt een heel precieze en vooraf bepaalde plaats in in het geheel. En dat bepaalt nu juist de armoede van de moderne stad.

Gold, gold

Er is nog één punt onbesproken. De grootste aanklacht die je wellicht tegen de moderne beweging kan maken is dat zij gekompromiteerd werd door haar bindingen met het groot-kapitaal. Wat een symbool had moeten zijn van sociale vooruitgang, de glazen torens van Mies, werd het symbool voor multinationals en onmenselijke bureaucratie. De sociale utopisten bouwden in werkelijkheid voor de heersende machthebbers. Eén van de oorzaken is de veranderde positie van de architect. Van de privé-sfeer (bouwen voor een welbepaalde bewoner) waarin kleinschaligheid, esthetiek, leefbaarheid, creatie natuurlijke verworvenheden zijn, evolueerde hij naar de publieke en immobielwereld. Idealen zoals efficiëntie, grootschalige hervorming, het bouwen voor 'de mens i.p.v. het individu dat men kent, werden al snel gerektureerd door het grootkapitaal. De problemen van een nieuwe samenleving het hoofd bieden werden herleid tot 'how to make money', efficiëntie en functionalisme werden tot hun meest pragmatische basis herleid, de wereldverbeteraar werd de dienaar van onpersoonlijke instanties en onbekende gebruikers. Dat alles leidde tenslotte tot een surrealistisch, bombastisch en uit zijn voegen gebarsten stadsbeeld, dat een goede thuis was voor het verschijnsel bureaucratie en consumptie (die beiden de dimensies aannamen van zelfstandige levende wezens), maar zeker niet voor de mens. Instructief in dit verband is de verloedering van Brussel.

De grote verblinding

Een tweede oorzaak is de onwetendheid en onzekerheid van architecten op maatschappelijk en politiek vlak. Ondanks het utopisme hadden zij nooit door, dat de realisatie van hun plannen

Parijs, villa in Garches, gebouwd door Le Corbusier en Pierre Jeanneret in 1927

oudsher die van dienaar van de machthebbers geweest was en dat er geen reden was, waarom dat zou veranderen. Nooit is hij een wonderdoener geweest,

intendeel. Zelfs zijn positie als zelfstandig artiest werd ondermijnd door zijn eigen theorieën en de toenemende industrial-

Urbi en Orbi - de humorgrens voorbij.

Muzet, maandblad voor cultuur, schreef in zijn aflevering van september-oktober '81 onder andere het volgende over 'Urbi en Orbi': «Kabaret in Vlaanderen, dat ligt moeilijk, omdat ook op dat gebied de prestaties zeer miniem zijn. Stilaan is daar toch een kentering waar te nemen: *Stoemp, Kramp en Kreun, Radeis, Rik Moens, De zwarte komedie, Kurt Van Eeghem* en dergelijke ondernemen waardevolle pogingen om één en ander te bewijzen op dit gebied. Wij waren onlangs getuige van een poging van *Urbi en Orbi*, Guido De Craene en Mark Struyf, die er werk van maken om véél op te treden met hun eerste show, 'De perken te buiten', een produktie van Dolletanten vzw. Dit programma is m.i. nog het best samen te vatten met het adjectief 'elementair', dat geldt zowel voor de theatrale vondsten, als voor de inhoud en de synthesizermuziek (simpel maar aanstekelijk).

De sterkte van het programma: de inhoudelijke eenheid. Voortdurend wordt verwezen naar voorgaande worden verwerkt. De presnee, vooral van Mark Struyf, die de theatrale kriebel in zijn lijf heeft, en sporadisch een sterk muzikaal nummer op een uiterst

eenvoudig ritme; de dubbelzinnigheid van het programma: enerzijds dienen *Urbi en Orbi* zich aan als 'plizante mannen', anderzijds gaan ze stevig te keer tegen heilige huisjes, zoals de paus, de maatschappelijke verhoudingen e.d. ... 'De perken, te buiten' verwijst nogal eens naar Neerland's Hoop, en soms zijn de woordspelletjes wat te doorzichtig, maar mij lijkt enig bijschaven aan het programma te kunnen leiden tot een zeer aanvaardbare prestatie van Vlaams kabaret. Guido De Craene en Mark Struyf hebben duidelijk kwaliteiten in zich om potig amusement te presenteren op scene. Beloftevol genoeg, dus.»

Na het succes van hun eerste gezamenlijk avondvullend kabaretprogramma 'De perken, te buiten', teisteren *Urbi en Orbi* sinds november '81 opnieuw de Vlaamse podia met een té gek stuk, met eigen teksten en elektronische muziek, 'De humorgrens voorbij', waarin de waanzin ongehinderd verder om zich heen woekert. Medewerker aan dit programma zijn Jan Verhaert en Hugo Verschoren voor het licht, Erik De Craene, geluid, Ria De Weger, attributen en Paul Vandenbos techniek. *oensdag 3 en donderdag 4 februari, om 20u30 in 't Stuc, Kaarten 120, voorverkoop 100, O.L.Vrouwstraat 5.*

Wie komt ons een handje helpen ?

Veto kijkt nog steeds uit naar jongelui die een vlot handje kunnen typen. Van hen wordt verwacht dat zij elke veertien dagen op door hen te bepalen tijdstippen een tweetal uurtes vrijmaken voor Veto-typerwerk. Gratis en vrijwillig. Contact : 't Stuc, Van Evenstraat 2 blok D, 1ste verdieping. 01.16 of 01.18 bij Bruno.

Suzanne De Neve geeft recital op woensdag 24 februari

Met een programma gaande van Bach tot Cabus geeft Vlaamse pianovirtuose Suzanne de Neve een recital in de Grote Aula, op woensdag 24 februari om 20u30. Suzanne de Neve was o.m. laureate van de nationale Pro Civitate wedstrijd (1971) en van de Meisterkursus

Jenner, 1981). Verder volgde zij een seminarie bij Askenazy en gaf talrijke concerten in binnen- en buitenland.

Programma : Davidsbündler, R.Schumann; Franse suite op. 6, J.S. Bach; Sonate voor piano op. 31, Beethoven; Images nr. 2, C. Debussy; Thema con variatione, P. Cabus. Orz. 3de jr. Jr. en VTK.

satie en rationalisatie. Kenschetsend voor dit soort halfslachtigheid is dat voor Mies uiteindelijk enkel bouwen belangrijk was. Als mens kon de architect (niemand trouwens) in het politieke en sociale toneel van de jaren '30 immers nog moeilijk zijn positie en verantwoordelijkheden definiëren. De moderne beweging heeft administratieve en representatieve gebouwen neergepoot, paviljoenen op wereldtentoonstellingen (tempeljes van kortzichtig nationalisme), ontworpen, fabrieken ingeplant en voluptueuze konsumentenpaleizen uitgevonden. Als dusdanig heeft zij, ironisch genoeg, toch de tijdsgeest uitgebeeld, zij het dan niet het heroïsch vooruitgangsideaal van de twintiger jaren; ze werd het gelaat zelf van grenzeloos konsumptisme, voortschrijdende bureaucratische controle en overdonderende techniek.

Pieter T'Jonck

Tweede week

MONTY PYTHON's Life of Brian.
Vert. 14.00 en 18.45 u
Film 14.15 en 19.00 u

SERGIO LEONE's Er was eens in het verre westen.
Vert. 16.00 en 20.45 u
Film 16.15 en 21.00 u

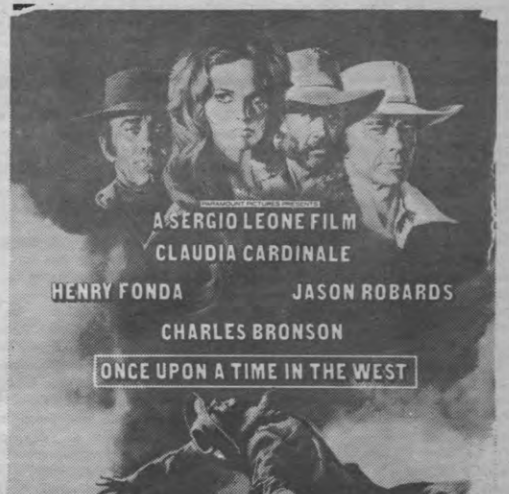
Alle dagen: om 23.35 u.
1ste film: Jeezbel
2de film: Tiffany's lusten.

Van vrijdag 29 januari tot donderdag 4 februari.

There were three men in her life. One to take her... one to love her - and one to kill her.

1 maart 1982 wordt ook aan de K.U. Leuven een Vredesdag.

Men kan zonder overdrijving stellen dat voor 1981 de ontwapeningsproblematiek één van de voornaamste thema's was, zonië het voornaamste. Het publieke debat rond de plaatsing van de zogenaamde «Theater Nuclear Weapons» in Oost- en West-Europa, de vrees voor een beperkte kernoorlog, de neutronenbom, de recent gestarte wapenbeheersingsonderhandelingen in Genève, de reeks van massale vredesbetogingen, dit alles is er de oorzaak van dat de discussie over de zin en onzin van kernbewapening, en de bewapening in het algemeen, nog nooit geziene dimensies heeft aangenomen. Daarbij is de ontwapeningsproblematiek binnengedrongen in heel wat nieuwe milieus: partijen, vakbonden, kerkelijke organisaties, het vormingswerk en het onderwijs.

Dit verplicht ons, in het universitaire milieu, de vraag te stellen welke specifieke rol de universiteit hierin kan en moet spelen. Niet zodanig vanuit de bekommernis dat «er ook iets aan de universiteit moet gebeuren», maar wel vanuit de vraag welk de aanbreng van de universitaire gemeenschap kan zijn vanuit de specifieke taken van een universiteit: onderwijs, onderzoek, en - waarom niet - een stuk moreel geweten van de samenleving.

Het is vanuit deze vraag dat in 1978 aan de UCL en de ULB het initiatief van de UNIVERSITAIRE VREDESDAG werd gelanceerd. Het hoofddoel van dit initiatief was om alle universiteiten en instellingen van hoger onderwijs, waar ook ter wereld, uit te nodigen om de datum van 1 maart uit te roepen tot Universitaire Vredesdag, een dag van studie en bezinning over de vrede voor de ganse universitaire gemeenschap. De datum van 1 maart werd gekozen omwille van zijn symbolische betekenis. Namelijk op deze dag, BIKINI-dag, worden de slachtoffers van de radioactieve neerslag van de eerste waterstofbomst op de Bikini-atol in 1954 herdacht, en deze dag is in Japan het symbool geworden van de hoop in de overleving van de mensheid.

Het initiatief van de Universitaire Vredesdag kreeg de steun van de UNESCO, het International Peace Bureau te Genève, en talrijke andere vredesorganisaties; en ook vier Nobelprijswinnaars: Sean Mc BRIDE (Nobelprijs voor de Vrede 1974), Prof. A. KASTLER (Fysika 1966), Prof. Ch. de DUVE (Geneeskunde, 1974), Prof. I. PRIGOGINE (Chemie 1977).

Voorgeschiedenis

In 1978 vonden de eerste Universitaire Vredesdagen plaats aan de UCL en de ULB rond het thema: «Wat kan een student voor de vrede doen?». Verschillende professoren en docenten stelden er mee in om één uur van hun cursus of seminarie aan de vrede te wijden: Anderen nodigden gastsprekers uit of organiseerden een paneelgesprek.

Het initiatief werd in 1979 voortgezet rond het thema «Vredesopvoeding». In 1980 werd het uitgebreid tot zowat alle Waalse universiteiten. De VUB sloot zich aan. Vooral het initiatief om in elke fakulteit minstens één uur cursus of seminarie aan de vredesproblematiek te besteden kende veel succes (telkens afgestemd op de verschillende wetenschappelijke disciplines).

Aan de UCL werd daarnaast een symbolische actie gevoerd: meer dan 2.000 studenten en leden van het wetenschappelijk personeel vormden een «vredesketting» rond de 'ganse campus van Louvain-La-Neuve.

In 1981 breidde het initiatief zich verder uit naar het Limburgs Universitair Centrum, de UFSAL en de Katholieke Universiteit van Namen. 1981 was ook het jaar waarin de Universitaire Vredesdagen vooral inhoudelijk werden uitgediept. Zo bv. werd in Namen een enquête gehouden in het begin van het academische jaar om na te gaan welk de interessepunten van de studenten waren, op basis waarvan dan een aantal thema's verder werden uitgewerkt tijdens de

Universitaire Vredesdag. In Namen werd ook een onderzoek gedaan naar de mogelijkheden voor vredesonderzoek aan elke fakulteit. Aan de UCL werd gediscussieerd over de toepassingen van het wetenschappelijk onderzoek, terwijl aan de VUB een affichecampagne tegen het militair wetenschappelijk onderzoek werd gevoerd.

geschiedenis. □ **Geneeskunde:** De medische gevolgen van een kernoorlog. □ **Positieve Wetenschappen:** De effecten van kernwapens.

Dit is geen uitputtende lijst. Talrijke andere thema's kunnen uitgewerkt worden, rekening houdend met de

► de publieke opinie moet geïnformeerd worden over het militair wetenschappelijk onderzoek aan de universiteiten; ► er zou een deontologisch charter moeten opgesteld worden voor de wetenschappelijke onderzoekers waardoor zij verklaren weigeren mee te werken aan elk onderzoek van militaire aard;

Vredesdag wordt door studenten, A.T.P., W.P. en professoren voorbereid op donderdag 4 februari, om 18 uur. Bogaardenstraat 1.

Vredesdag anno 1982

Sinds 1981 werden ook regelmatig nationale coördinatievergaderingen georganiseerd met vertegenwoordigers van de diverse universiteiten, om de Universitaire Vredesdagen 1982 voor te bereiden. Zo werd voor 1982 als thema «**Ontwapening**» gekozen. Konkreet zou dit thema tijdens de Universitaire Vredesdagen moeten uitgewerkt worden volgens het specifieke interessegebied van elke fakulteit. Hieronder een lijst van voorbeelden.

□ **Sociale Wetenschappen:** Gewelddoze verdediging. Ontwapening en de publieke opinie. De crisis en de bewapening. □ **Politieke wetenschappen:** Kansen voor ontwapening in Europa. □ **Journalisme:** Publieke opinie aan de universiteit en ontwapening. Rol van de massamedia in de opvoeding tot vrede. □ **Economie:** Ontwapening en ontwikkeling. Omschakeling van de wapenindustrie. □ **Rechten:** Bewapening en mensenrechten. Ontwapening en internationaal recht. □ **Filosofie:** Vredesfilosofie. Moraal en bewapening. □ **Pedagogie:** Rol van de universiteit in vredesonderwijs en vredesopvoeding. □ **Psychologie:** Psychologische basis van de bewapeningswedloop. □ **Filologie:** Geweld in de literatuur. □ **Geschiedenis:** De vredesbeweging in de

samenstelling van de groep (studenten, wetenschappelijk personeel, administratief en technisch personeel), de studierichting, de onderzoeksprogramma's en de specifieke interesse.

Om de werking van de Universitaire Vredesdagen nog meer inhoudelijk uit te diepen werd op 17 oktober 1981 aan de U.I.A. een internationaal colloquium - het tweede in een reeks - georganiseerd onder het thema: «De Wapenwedloop en de Universiteit». Met medewerking van bekende deskundigen zoals Magnus HAAVELSRUD (lid werkgroep Vredesopvoeding van de International Peace Research Association), Betty REARDON (World Council for Curriculum and Instruction, Columbia University, New York) en Prof. LEGAY (Secretaris-Generaal van de Wereld Federatie van Wetenschappelijke Arbeiders) werd van gedachten gewisseld over vredesonderwijs aan de universiteiten, de band tussen wetenschappelijk onderzoek en vredesactie en het probleem van het militair wetenschappelijk onderzoek aan de universiteiten. Als besluit van dit colloquium werd een lijst van 16 aanbevelingen opgesteld, waaronder als belangrijkste punten:

► aan elke universiteit zouden kursussen inzake vredesproblematiek moeten ingebouwd worden die toegankelijk zijn voor alle studenten; ► de band tussen wetenschappelijk onderzoek en vredesactie moet versterkt worden;

► een onafhankelijk interdisciplinair centrum voor vredesonderzoek zou moeten opgericht worden.

Met dit alles werd langzamerhand een stevige onderbouw uitgewerkt voor de Universitaire Vredesdag. Bovendien blijkt de interesse voor dit initiatief aan de universiteiten steeds toe te nemen. Ook aan de K.U. Leuven is een beperkte groep van geïnteresseerden reeds bijeen gekomen om de uitwerking van een Universitaire Vredesdag te bespreken.

Een algemene vergadering zal doorgaan op donderdag 4 februari om 18 u in de vergaderzaal van Studentenvoorzieningen, Bogaardenstraat 1, te Leuven. Verdere inlichtingen kan je bekomen bij Frans Devenjens, tel. 016/23.49.21 of op het nationaal secretariaat. Internationale Vereniging van Universitaire Vredesdagen. Johannaalaan 44, 1050 Brussel. Tel. 02/649.00.30, toestel 3405 en 3273.

Zware ontgoocheling na sportraad van 18/1

Dat sportraad het niet gemakkelijk heeft om over voldoende pleinen te beschikken voor competitie en vrije sport is algemeen bekend. Komt daar nog bij dat de Jozefieten ons hun plein, waar vrij veel competitie gespeeld werd, ontzegd hebben. De paters vinden dat we teveel kabaal maakten. «Wat nu met de competitie? Dit was een agendapunt op de bewuste sportraad. Iemand had alles al mooi geregeld. Er was een nieuwe kalender uitgewerkt, alle wedstrijden werden naar 't sportkot verplaatst. Spijtig genoeg bleef er voor de vrije sport zodoende geen ruimte over. (6 pleinen per week op domme uren.) Na een felle discussie bleken twaalf van de vijftien kringen of peda's (enkel Merkator, Pedagogie en Wina stemden tegen) dit helemaal niet erg te vinden. Een vraag om de competitie over een langere periode te spreiden en dan eventueel de beker te laten vallen werd afgewimpeld met het argument dat ze de Belgische voetbalcompetitie ook niet na 24 speeldagen afbreken. Wat betekent de competitie nog als de reekhoofden niet meer tegen elkaar kunnen spelen? Maar - waar blijft dan de sportiviteit. Is het echt belangrijker dat 10 mensen een finale kunnen spelen dan dat 100 mensen hun spieren eens kunnen losgooien in een ludieke sfeer?

Inderdaad, je kan je competitieploegen voor iedereen openstellen en voor een kleine kring is dat zeker geen probleem. Trouwens bij ons is dat ok zo, maar de meeste mensen willen op een ontspannen manier sporten, zonder competitiegeest. (Ik weet niet hoe het bij andere kringen is, maar dit stond duidelijk in mijn programma - massasport primeert - en ik ben met een ruime meerderheid verkozen.) Wat is het heerlijk 's avonds om 10 uur een partijtje te volleyen met de mensen van je jaar en dan een pintje te pakken.

Maar ja, democratie is democratie.

Een ontgoochelde Wina-sportverantwoordelijke,
Jan Roels

Gejaagd door de winst ?

Welke was het enige boek van een schrijfster en won voor haar dood al de Pulitzer Prize? Welk boek verkocht voor de dood van de schrijfster al 8 miljoen exemplaren? Welke film kreeg een stuk of tien Oscars? Welke film behoort bij de tien grootste kassussessen aller tijden?

Welke film duurt méér dan drie uur? Welke film komt ondanks dit succes niet voor op een «tien beste films aller tijden»-lijstje?

Het antwoord op al deze vragen kan slechts zijn *Gone with the Wind*. Margaret Mitchell schreef haar enig boek tijdens een hospitalisatieverblijf. Dit boek kreeg voor het verschijnen al zoveel publiciteit dat Hollywood voor het verfilmingrecht vocht nog voor er één letter was gedrukt. Toen het boek in 1936 verscheen was het een regelrechte sensatie. Mitchell, die geen andere roman meer zou schrijven, kreeg er in 1937 de Pulitzerprijs voor. Het boek werd daarenboven een bestseller.

De heldin van *Gejaagd door de wind* is Scarlett O'Hara, een Zuidelijke «belle» zoals dat heette, die verliefd is op Ashley Wilkes. Deze laatste trouwt echter met Melanie Hamilton. Na tweemaal

weduwe geworden te zijn trouwt Scarlett met Rhett Butler, die meer dan aan haar gewaagd is. Dit alles speelt zich af tegen de achtergrond van de Amerikaanse Burgeroorlog die vanuit een Zuiders standpunt wordt bekeken.

Het gevecht om de filmrechten werd gewonnen door David O. Selznick, daarvoor al producer van o.a. *Dinner at Eight* (1933) en *A Star Is Born* (1937), onlangs nog op de Duitse tv), en één van de grote Hollywoodse «mogols». Voor wie dat allemaal nog eens wil nakijken ligt er momenteel in de boekhandels het prachtig uitgegeven maar zeer dure boek *David O. Selznick's Hollywood*.

Hij maakt van de film een co-productie met Metro-Goldwyn-Mayer om zo Clark Gable de rol van Rhett Butler te kunnen laten spelen, die deze laatste inderdaad op het lijf leek geschreven. Veel publiciteit werd er gegeven aan de zoektocht naar een vertolkster die de Scarlett O'Hara gestalte zou kunnen geven. Dat werd uiteindelijk de jonge actrice Vivien Leigh, die een onevenwichtige maar opmerkelijke vertolking ten beste zou geven, waarvoor ze terecht de Oscar kreeg (een tweede exemplaar van dat begerde beeldje kreeg ze in 1951 voor

haar vertolking in *A Streetcar Named Desire*).

Verder werden ingehuurd Leslie Howard, als romantisch vertolker reed bekend van *Romeo and Juliet* (1936). Deze vertolkte de rol van Ashley Wilkes. Olivia de Havilland tenslotte zou aan de potentieel kleurloze rol van zuster van Scarlett een warme en eerlijkheid weten te geven die volledig overtuigen. Deze «blockbuster» kende natuurlijk heel wat problemen. De regie bevoorrecht werd begonnen door George Cukor, overgenomen door de zieke Victor Fleming (die de «credit» oftewel affichevermelding kreeg) en beëindigd door Sam Wood, terwijl Selznick zelf zich steeds bemoeide. Het script werd door een schare van auteurs onder handen genomen, o.a. ook door Scott Fitzgerald.

Na meer dan veertig jaar blijft de film bewondering wekken, omwille van het spektakel (vooral dan in de historische Atlanta-scenes) tot uiting komend in overweldigende decors en kostuums, ook omwille van de - gegeven de omstandigheden - opmerkelijke vertolkingen, maar vooral als hét voorbeeld bij uitstek van de Hollywood glamour uit

de jaren dertig. Het negatief van de film wordt dan ook terecht in een gouden filmkabinet bewaard. De film kreeg tweemaal een verjongingskuur: in 1968 werd hij tot 70 MM opgeblazen en nog onlangs kreeg hij een dolby stereo-soundtrack mee.

Natuurlijk zijn na al die tijd ook de zwakke plekken van de film duidelijk geworden. Het gebruik van Technicolor is dikwijls bewust esthetisch, te gemaakt dus, en de behandeling van de Burgeroorlog is zéér naïef. Maar het is 'en blijft een «klassieker» van de Amerikaanse film, en dus een «must» voor iedereen die in film (en/of romantiek) is geïnteresseerd.

Deze film wordt op woensdag 3 februari om 21 uur vertoond in de Vlaamse Leergangen, Boekhandelstraat 9. De toegang bedraagt 70 fr. Hou wel rekening met twee dingen: de film duurt drie uur en het is een 16 MM kopie, weliswaar in zeer goede staat en in een prachtige zaal vertoond, maar verwacht dus geen 70 MM stereo. □

Jozef Schildermans

Komen, zien en betalen

De Staatssteun aan de Vlaamse Film.

Er zijn in 1981 weeral geen noemenswaardige «Vlaamse films» op de markt gekomen, en wat daarvoor op ons werd losgelaten was ook niet altijd om over naar huis te schrijven. Als één van de vele redenen hiervoor wordt door critici nogal eens gesteld dat de Vlaamse film in onvoldoende mate zou gesubsidiëerd worden. Dat dit niet helemaal waar is, maar het geld niet op een efficiënte manier wordt aangewend en bij een gebrek aan beleid de uitgevaardigde wetten hun doel niet bereiken, wil dit artikel trachten aan te tonen. Het informatief karakter ervan is niet toevallig; voor de meesten is dit een onbekende materie, terwijl de problemen die er worden door opgeroepen, 'kultureel en economisch zéér groot kunnen zijn.

België heeft nooit een echte filmindustrie gekend: financieel loont het immers niet de moeite om films te produceren voor een cultuurgebied van slechts zes miljoen mensen. Vóór de 2de wereldoorlog kende West-Europa wel een aantal bloeiende filmindustriën (Frankrijk, Duitsland, Italië), na de oorlog werd onze filmmarkt overspoeld door Amerikaanse produkten. Deze concurrentie werd voor vele Europese bedrijven fataal.

Die evolutie geldt niet voor België: slechts sinds het begin van de jaren '60, toen er belangstelling kwam vanwege de overheid en een subsidieregeling groeide, is een kleine, semi-professionele filmindustrie gegroeid. Deze filmindustrie blijft overeind, ook vandaag nog, dankzij overheidssteun. Staatssteun is een faktor waar de Belgische filmproduktie om demografische redenen niet buiten kan.

Wat zijn nu de verschillende manieren waarop de overheid, de voornaamste filmproducent in dit land, film subsidieert? De wettelijke basis voor de verschillende steunmaatregelen wordt gevormd door een aantal Koninklijke Besluiten, die ondanks aanpassingen en wijzigingen grondig verouderd zijn. Samengevat wordt het financieringssysteem als volgt georganiseerd:

I. Door het KB van 22 oktober 1963 werd een systeem van *productiepremies* ingesteld. Dit is een automatische subsidie, verleend door het ministerie van economische zaken. Doel was het stimuleren van commercieel haalbare produktes, die sukses bij het publiek hebben. Dat gebeurde door de premies te verbinden aan de opbrengsten van de film bij vertoning in de bioscoop. Deze premies zijn dus een percentage van de bruto-exploitantopbrengsten van de film: 13% voor een langspeelfilm en 5% voor een kortfilm. Deze verplichte subsidie moet door de bevoegde overheid aan de belangstellende worden verleend zodra ze aan alle gestelde voorwaarden voldoet, zonder dat een bijkomende overheidsbeslissing vereist is. Om nu voor produktiepremies in aanmerking te komen moet een film, op advies van een door het KB opgericht filmcommissie, door de minister als Belgisch erkend worden.

II. Aan de exploitanten van filmzalen, die in hun zaal films draaien die uit België en de andere lid-staten van de EEG afkomstig zijn en erkend zijn als behorende tot de nationaliteit van één van de lid-staten, kent de wet een premie toe.

III. Veel belangrijker echter (en doorgaans het voorwerp van felle kritiek) is de *selectieve* produktiesteun aan culturele films, door het ministerie van nationale opvoeding en Nederlandse kultuur (KB van 10 november 1964). De basisfilosofie zit hem hier in het woord «selectie»: alleen kulturele produktes komen in aanmerking. Er wordt beoogd vooral produktes met hogere artistieke kwaliteiten te ondersteunen en te bevorderen. Door deze selectie komen

slechts een beperkt aantal produktes voor financieringshulp in aanmerking. Van louter subsidie kunnen we hier niet meer spreken: de overheid doet immers meer dan geld geven. Het hulpverleningssysteem gaat verder dan een eenvoudige steun aan de financiering, het is een systeem van co-financiering of zelfs de co-productie tussen de producent en het ministerie.

Ook hier moet aan bepaalde voorwaarden worden voldaan, zoals het aanmelden van de film, budget laten controleren, laten erkennen als Belgische film («Belgische kulturele films waarvan ontwerp en draaiboek in het Nederlands zijn gesteld evenals de oorspronkelijke versie van de film»). Voor films die aan al deze vereisten voldoen kan de minister op gemotiveerd advies van de *Selectiecommissie* voor kulturele films en op aanvraag van een producent een besluit nemen tot financiële hulp. Project per project wordt dan behandeld door de *Selectiecommissie* (maar in laatste instantie beslist de minister: de *Selectiecommissie* kan zelf geen beslissingen treffen).

Bovendien kunnen aan de afgewerkte films premies worden toegestaan, op basis van een 60-40 verhouding: 60% tussenkomst van de Staat, 40% eigen inbreng van de producent. Na de hele administratieve rompslomp worden deze toelagen uitgekeerd in 4 schijven: 25%

Bovendien kunnen aan de afgewerkte films premies worden toegestaan, op basis van een 60-40 verhouding: 60% tussenkomst van de staat, 40% eigen inbreng van de producent. Na de hele administratieve rompslomp worden deze toelagen uitgekeerd in 4 schijven: 25% bij de ondertekening van het kontrakt, 40% bij de aanvang en 25% bij het einde van de opnames, 10% bij de definitieve afrekening. Destijds werden die sommen toegekend «à fond perdu»: de Staat zag, en wou er niets van terug zien. Nu zijn die subsidies wel terugverderbaar op de ontvangsten die de film in de bioskoop maakt en wel a rato van 10% op de ontvangsten zolang de producenten-inbreng niet is gerecupereerd. Een Belgische film die uit zijn produktiekosten komt (die van de producent alleen!) moet echter in de praktijk in het buitenland verkocht worden. Het gebeurt dus zeer zelden dat de Staat een min of meer behoorlijk stuk terugkrijgt van de subsidiesom die ze erin gestopt heeft. Deze vorm van subsidiëring werd o.a. toegepast bij «Cash? Cash!» van Collet-Drouot en bij twee films van Jan Decorte, «Pierre» en «Hedda Gabler».

Tenslotte verleent het ministerie ook financiële steun aan schrijvers voor het maken van ontwerpen van een filmscenario en het samenstellen van een produktiedossier. Hierbij wordt gewerkt naar een rechtstreekse samenwerking tussen de scenarist en de regisseur. Tot nog toe heeft dat als voornaamste team opgeleverd het duo André Delvaux-Ivo Michiels en «Een Vrouw tussen Hond en Wolf».

Theorie en praktijk

Wat ik hier schetste klinkt uiteraard mooi en veelbelovend. Toch is iedereen er zich van bewust hoe slecht het gaat met de infrastructuur van de Belgische filmproductie, wat zich ook rechtstreeks uitdrukt in de kwaliteit ervan. Zelfs de overheid. Er worden in dit land nog wel subsidies toegekend, maar de motivering ervan kadert nergens in een totaal *beleid*. Er is wél een selectiecommissie die kan

oordelen of een project subsidies krijgt of niet, maar er is geen orgaan dat zelfs maar iets aan de opties van de bestaande subsidiëerpolitiek kan veranderen, laat staan een echt beleid voeren. Dit laatste houdt verband met het verdringen of beter inactief worden van de *Hoge Raad voor de Nederlandse Filmkultuur*. Deze pluralistisch samengestelde raad (producenten, critici, afgevaardigden filmscholen, BRT, enz.) werd opgericht in 1964 en had tot taak de minister advies te geven

omtrent de algemene problemen van de kulturele film. De verwachtingen door dit orgaan gewekt konden niet ingelost worden. Spoedig bleek de vaagheid van de taakomschrijving dodelijk voor de Hoge Raad. Ze kwam met geen enkel initiatief voor een echt filmbeleid naar voren en vergaderde na enkele jaren niet eens meer. De Selectiecommissie van haar kant, functioneerde tot 1978, met kwalitatieve ups en downs die samenvielen met de evolutie van de Vlaamse film.

Aanvankelijk was het gebrek aan beleid geen probleem, het eerste probleem was een gebrek aan geld. De misnoegdheid groeide en ontladde zich in een scheldpartij tegen het beleid, tussen de producers en kineasten, tussen de gegadigden en de afgewezenen, en tenslotte tussen de kineasten en de critici. Op het Belgisch filmfestival van 1976

Vervolg zie pagina 8.

GEEF ONS HEDEN ONS DAGELIJKS BROOD

mineraal	wit brood	volkoren brood
eiwit	8g.	7g.
Vet	29g.	2g.
Gluciden	46g.	40g.
kcal. hoo	236	206
Calcium	10 mg	20 mg
Fosfor	100 mg	200 mg
Izer	1 mg	2,5 mg
Kalium	100 mg	250 mg
vit. B1	0,03 mg	0,18 mg
vit. B2	0,04 mg	0,09 mg
vezel	2,7 g	8,5 g

W. Allaerts publiceerde verleden week een interessant artikel in *Veto* over de perikelen rond bruin brood. Het feit alleen dat er zich, buiten de «Werkgroep Voeding», mensen bekommeren over onze voeding, vinden wij prijzenswaardig. Daarnaast kunnen wij met vreugde vaststellen dat de kwaliteit van zijn artikel hoogstaand is. Alleen vinden wij het spijtig dat de Heer W. Allaerts zijn conclusie niet al te duidelijk formuleerde en zondag de modale burger niet de kans gaf uit het kluwen van aangeboden informatie los te komen.

Als je enerzijds stelt dat ons gewoon bruin (volkoren) brood bedorven is door pesticiden, insecticiden en herbiciden (die zich op de zemen bevinden) en daarbij anderzijds stelt dat ons wit brood bedorven is door gebrek aan zemen en andere stoffen (zie tabel), is het duidelijk dat de enige, logische conclusie inhoudt, dat je best volkoren brood gebruikt, gemaakt van biologisch gekweekte tarwe.

Het enige probleem dat de konsument nu nog heeft, is het gebrek aan garantie over de termen «biologisch...» of «... van biologische teelt!».

Het heeft geen zin dat de konsument een brood duurder gaat betalen omdat het pretendeert biologisch te zijn als het in werkelijkheid van dezelfde tarwe gemaakt is als het brood van de bakker op de hoek.

Dit laatste probleem is opgelost, als men de broodproductie gaat plaatsen in een kleinschalig structureerd geheel, waarin producent en konsument elkaar als het waren blindelings kunnen vertrouwen. Helaas gebeurt de broodproductie in België nog maar zelden in dergelijk kleinschalig geheel.

De Werkgroep Voeding

N.B.: Hierbij nodigen wij W. Allaerts en alle andere geïnteresseerden vriendelijk uit om eventueel mee te werken aan de «Werkgroep Voeding».

DE MENU'S DIE U HIER ONDER VINDT ZIJN EEN SELECTIE UIT DE VEELHEID VAN MENU'S AANGEBODEN IN DE VERSCHILLENDE ALMA-RESTAURANTS, BIJ DEZE SELECTIE WERD REKENING GEHOUDEN MET EEN PRIJS-KWALITEIT VERHOUDING. M.A.W. DIT ZIJN MENU'S MET EEN ZEERGOEDE VOEDINGSWAARDE EN RELATIEF LAGE PRIJS. UITGAVE: ALMA v.z.w. VOORLICHTINGSDIENST. VOOR INLICHTINGEN EN SUGGESTIES: E. VAN EVENSTR. 2c 2e VERD. BUREAU LEO VAN DER AA TEL. 229911

RESTAURANT ALMA I II III		SNACK ALMA I, PAUSCOLLEGE, GAST-HUISBERG, MEISJESCENTRUM	
MA	Lever Schorseneren in room Gek. aardappelen	Tip : nagerecht naar keuze ENKEL 'S AVONDS	Gepaneerde wijting Groenten Gek. aardappelen
DI	Gepaneerde visplak Wortelen Volle rijst	Tip : melknagerecht ENKEL 'S MIDDAGS	Gehakte steak Rauwkost Kroketten
WO	Braadworst Spruitjes Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht	Loze vinken Bloemkool in room Puree
DO	Loze vinken snijsbonen Gek. aardappelen	Tip : melknagerecht ENKEL 'S AVONDS	Varkensrib Archiducsaus Puree
VR	Pladijs Selder in room Gek. aardappelen	Tip : nagerecht naar keuze ENKEL 'S MIDDAGS	Kalfsbrood Abrikozten Kroketten
SNACK ALMA II ALTERNATIEF		SEDES	
MA	Griekse rijst	Hoofdbestanddelen: ui, tomaat, rijst, rauwkosten, look, kaas	GESLOTEN
DI	Granenshotel met ei & rauwkost	Hoofdbestanddelen: ei, tarwe, boekweit, gerst, rijst, paprika, kaas	GESLOTEN
WO	Hutsepot uit de Balkan	Hoofdbestanddelen: ei, paprika, kaas, rijst, look, tomaat, rauwkost	China-rijst Tip : melknagerecht ENKEL 'S AVONDS
DO	Groententaart	Hoofdbestanddelen: deeg, seizoengroenten, rauwkost, rijst	Varkenslapje Princesebonnen Gek. aardappelen
VR	Gerst met nootjes	Hoofdbestanddelen: ui, amandelen, pinda's, kombu, gerst, kaas	Kabeljauw Spinazie Gek. aardappelen
5/2			Tip : melknagerecht ENKEL 'S AVONDS

DE AANGEDUIDE TIPS ZIJN EEN AANVULLING OM HET MENU NUTRITIONEEL VOLLEDIG TE MAKEN.

Naar aanleiding van evaluatie aktie Reeksen interpellaties op Sociale Raad

VRIJDAG 29 JANUARI

TONEEL □ 20.00 □ *Reynaert de Vos*, bewerkt door E. Van Altena, door Tine Ruyschaert. 200 fr. In Reynaert Theater, Malpertuis, Groenstr., Tiensepoort.

ZATERDAG 30 JANUARI

TONEEL □ 20.00 □ *Schat, hier ben ik*. Blijspel van J. Popplewell door Margriet-Leuven. 80 à 100 fr. Stadsschouwburg.

ZONDAG 31 JANUARI

MUZIEK □ 11.00 □ Van de Vondel, viool en Fr. Truys, piano. Stadhuis. 30 à 60 fr.

TONEEL □ 20.00 □ *Schat, hier ben ik*. Zie zaterdag 30 januari.

MAANDAG 1 FEBRUARI

KURSUS □ 19.00 □ *Omgaan met kinderen*. Voor ouders, om beter te leren omgaan met kinderen. 8 maandagavonden. 90 à 120 fr. In De Bron, Koetsweg 122, Kessel-lo. Info. tel. 02/241 88 33.
KURSUS □ 19.00 □ *Individuele psychologie*. Voor mensen van deze tijd. Om jezelf en anderen te begrijpen. Info. tel. 02/241 88 33.

FILM □ 20%30 □ *Northern Lights* (Hanson en Nilsson) in Aud. Vesalius 60/50 fr. Org. DAF.

OPTREDEN EN TD □ onbek □ Optreden van *Peau Dance* en TD van Psychologie in LIDO.

DINSDAG 2 FEBRUARI

MUZIEK □ 20.30 □ *Trio Tortelier* met werk van Saint Saens, Brahms, Ravel. Stadsschouwburg.

WOENSDAG 3 FEBRUARI

TONEEL □ 20.00 □ *De wereldverberteraar*, met Julien Schoenaerts. Regie: W. Tillemans; in Stadsschouwburg.

FILM □ 20.30 □ *Padre e Padrone* van P. en V. Taviani. In Sencie (Ravenstr. 46), 3de verd. Org. Centrum voor Italiaanse studies.

FILM □ 21.00 □ *Gone with the Wind*. Met Clark Gable, Vivien Leigh... In Vlaamse Leergangen. 60,- ingang.

TD □ 21.00 □ Org. Bios. Zaal van de Hallen.

FILM □ 20.45 □ *Black Jack*. Van Ken Loach. Aud. K. (Campus Celestijnenlaan). Org. VTK.

DONDERDAG 4 FEBRUARI

FILM □ 20.00 □ *Mein Kampf*. Collage van nazipropagandafilms. Met een inleiding door K. Deburchgraeve, in Aud. Ves. Org. Klio. (ingang 50/60).

LEZING □ ???? □ *Totale Communicatie*. Met o.a. modellen van Sanders en Shane, door Johan Kindt, logopedist aan "het Gielsbos". Aud. Vesal. (Stud. 50; 100,-)

TD □ 21.00 □ Org. Chemika. Zaal van de Hallen.

Vervolg van pagina 1

Eveneens n.a.v. de aktie kwam vrijdagavond 22 januari een vergadering van Sociale Raad bijeen. Eén punt op de agenda: de evaluatie van de gevoerde aktie. Na het financieel verslag kwamen een reeks grieven aan bod. We pikken er enkel uit.

□ De Vlaamse Technische Kring vroeg zich af waarom de aktie niet vóór de Kerstvakantie door een ruime consultatie was voorafgegaan. Uit de antwoorden bleek dat men had gewacht tot de Akademische Raad van 14 januari om een aktie te plannen. Op deze Akademische Raad zou een laatste poging gedaan worden om de Raad van Beheer te bewegen het deficit van Studentenvoorzieningen bij te passen. Rector De Somer verliet echter de Raad toen het punt ter sprake kwam. Hij weigerde de bespreking naar zijn zeggen omdat hij niet praatte onder druk. Daarmee verwees hij naar de aanwezigheid van een groep leden van Sociale Raad en van het aktiecomité in de Faculty Club. De aktie van deze mensen, gevoerd buiten medeweten van sommige A.R.-vertegenwoordigers, kreeg op de vergadering van vrijdag 22/1 heel wat kritiek.

□ Het Vlaams Rechtsgenootschap (VRG) vroeg wat de meeting in Alma 2 op maandag 18 januari moest voorstel-

len. Zoals in ons vorig nummer gemeld was op deze meeting een stemming gevraagd i.v.m. het stopzetten van de betaalstaking, nadat Sociale Raad zich voordien, volgens sommigen onduidelijk, voor de opschorting ervan had uitgesproken. De stemming werd o.m. onder impuls van het VRG voorkomen omdat zij in zou gaan tegen de officiële besluitvormingsstructuren (Sociale Raad, etc.). De discussie kwam daarmee op een kernprobleem. Wie organiseert hier eigenlijk de aktie? Het betaalstakingscomité of Sociale Raad? De vergadering bereikte een consensus in die zin dat Sociale Raad verantwoordelijk blijft voor de aktie. Andere aktiegroepen zijn vrij hun gang te gaan, doch Sociale Raad kan zich publiekelijk van hen distantiëren zo zij de ordewoorden van de 'echte' aktie niet respecteren.

□ De laatste kritiek die we hier aanhalen betreft de rol van MLB in de aktie. De Marxistisch-Leninistische Beweging, aldus o.m. het VTK en Ekonomika, zou de aktiecomité en de vergaderingen van Sociale Raad manipuleren. Tegen deze beschuldiging werd door verschillende kringvertegenwoordigers gereageerd. Zij beklemtoonden met nadruk dat zij wel degelijk wisten waar de vergaderingen om draaiden en vroegen zich van hun kant af of het binnen de spelregels ligt dat zoveel Kringraadafvaardigden op een vergadering van Sociale Raad aanwezig waren. Van de andere kant werd dan weer geïnterpelleerd over het feit dat E.D. uit Brussel, een vooraanstaand MLB-lid de aktie volgt en zelfs aktief stimuleert. Als

student aan de VUB heeft die in Leuven niks te zoeken, vonden sommigen. Anderen antwoordden dan weer dat de aktie in een nationale kontekst moet gezien worden, en dat de lessen die we nu in Leuven leren straks dienstig kunnen zijn in Genet of Brussel.

Personalisering

De discussie werd na de pauze toegespitst op -gepersonaliseerd in- de persoon van twee vrijgestelden op Sociale Raad. H.B. werden na discussie enkel beroepsfouten aangewreven. Hij genoot overigens waardering voor de manier waarop hij de perskontakten van de aktie heeft waargenomen en nog waarneemt. H.B. kreeg het vertrouwen met 16 stemmen voor (!), 4 tegen bij 1 onthouding. Wat F. betreft, eveneens vrijgestelde op Sociale Raad, liggen de zaken anders. In zijn verdediging wees hij erop dat hij handelde vanuit een politieke overtuiging die de grond vormt van de democratiseringsgedachte. De politieke organisatie waartoe hij behoort (MLB, nvdr.) heeft altijd veel bijgedragen tot de verbreiding van die gedachte. Een stemming tegen hem zou een stemming tegen deze beweging zijn.

Bij de vertrouwensmotie kreeg F. 10 stemmen tegen, 9 vóór bij 2 onthoudingen. Een vraag tot ontslag werd met 11 tegen 9 bij 1 onthouding verworpen.

Op de vergadering was een rekord-aantal van 22 kringen vertegenwoordigd. Gezien het late uur (3u30) zou ze voortgezet worden op maandag 25/1.

BNL

Video over homo-sexualiteit.

Pieter Coutereel Stichting, Vaartstraat 16, organiseert een videoreeks over homosexualiteit. Op maandag 8 februari om 20.30 uur wordt in dit kader de film *The Naked Civil Servant* vertoond. Toegang is gratis en iedereen is welkom.

Vujo-KUL analyseert Vlaamse regering in een panelgesprek met Schiltz.

Op dinsdag 9 februari om 20 uur halen de Volksunie-Jongeren van de K.U.Leuven Hugo Schiltz naar auditorium De Valk (Tiensestraat 41) voor een gespreksavond over *De Vlaamse regering, een maat voor niets?*. Aan dit gesprek zal ook deelgenomen worden door Leo NEELS, docent grondwettelijk recht van de K.U.Leuven. Inkom is gratis.

VERTALERS SPAANS-NEDERLANDS GEZOCHT.

ORPA, Organizacion del Pueblo en Armas (Guatemala) zoekt personen die vertaalwerk Spaans-Nederlands willen verrichten. Het betreft berichten die ORPA wil overmaken aan de Nederlandse pers in België en Nederland, in het bijzonder maandverslagen van ORPA's activiteiten. Belangstellenden kunnen zich kenbaar maken op onderstaand adres, bij voorkeur met vermelding van telefonische contactmogelijkheid. ORPA, ORPA, p/a M.A. Gutierrez, postbus 2207, 5600 CA Eindhoven, Nederland.

(zoekertje)

Staatssteun aan Vlaamse film

Vervolg van pagina 7.

werd de crisis akuta. Toch moesten de filmmakers in juli 1977 het ministerie van cultuur nog gaan bezetten vóór er wat schot in de zaak kwam. Het gevolg was dat de toen nog geblokkeerde gelden toch vrij kwamen en de minister van cultuur beloofde een nieuwe selectiecommissie te zullen samenstellen. Dat gebeurde dan op 13 september 1978. In een toespraak beloofde Rica De Backer, teneinde de klemtoon te leggen op een full-time filmindustrie, de installatie van een nieuwe Hoge Raad, «binnen enkele weken». Maar de regering Tindemans viel. En de Hoge Raad is er nog altijd niet...

In 1975 kreeg een ander project vaste vorm: toen kondigde de minister van cultuur aan een ontwerp van dekreet uit te werken voor het oprichten van een onafhankelijk werkend *Productiefonds*. Dit ontwerp van dekreet is uitgewerkt maar de kafaikaanse administratieve

lijdensweg zorgt er momenteel voor dat een definitieve inwerkingtreding toekomstmuziek blijft. Het productiefonds is trouwens zelf toekomstmuziek. Want hoe werkt het? Het basisidee is dat het geld dat de overheid nu jaarlijks te beschikking stelt, als een dotatie naar dat productiefonds gaat. En dat fonds zou het geld beheren. Men kan het dan onmiddellijk toewijzen. Wat niet gebruikt wordt, gaat naar de bank en brengt interest op. Het geld dat terug binnenkomt via de opbrengst van de films gaat ook naar de rekening van het fonds (zoals in Nederland) en verdwijnt niet in de staatskas. Mooi, maar politiek niet haalbaar, en wie zal het willen doen? Bovendien zijn er duidelijk tegenstrijdige belangen van de bond van de producenten, de filmauteurs, de filmwerkers. En tenslotte is er de moeilijkheid dat wat men samenstelt op cultuurvlak moet beantwoorden aan de normen van het cultuurpakt. Dat is bijna niet te doen voor film. En dan spreke ik nog niet over de gebrekkige samenwerking met de BRT, het filmscholenbeleid (Belgie telt meer filmdocenten dan het jaarlijks studenten aflevert!) en last but not least de door velen gestelde vraag of er wel enige nood is aan een Vlaamse filmproductie en of het gepresteerde werk het geld van de belastingbetaler waard is. Het blijft jammer genoeg waar wat Robbe De Hert antwoordde op de vraag hoe het met de Belgische film gaat: «Dat», aldus De Hert, «komt op hetzelfde neer als dat je iemand die van de tiende verdieping naar beneden aan 't tumelen is, op de eerste verdieping zou gaan vragen, hoe het ermee is.»

Dries DELEENHEER

HOLTHOF-RUYTEN, *Het wonderlijke jaar van de Vlaamse film*, EPO, 1980.
BODSON, *E. Hulp van overheidswege aan de filmindustrie*. Jura Falconis, '79-80.
TAEALMAN en NELISSSEN, *'s Lands filmbeleid*. De Andere Sinema, 1979.

HU ZAL LANGER DOOD ZIJN DAN HU OOK LEEFDE.

Aktie gaat ondanks adempauze door.

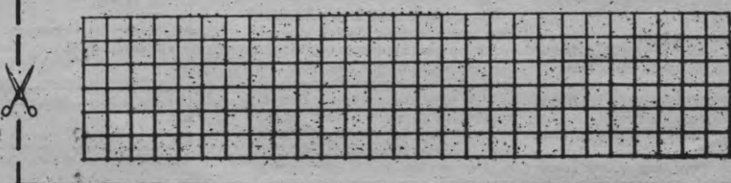
A.V. Sora maandag 25/1 Op deze vergadering waren 12 kringen aanwezig, heel wat minder dan vorige vrijdag dus. Het grootste deel van de vergadering was gewijd aan een vervolg van de vorige vergadering, namelijk het wantrouwen dat vrijgestelde F. van de meerderheid der A.V. toen kreeg. Volgens het dagblad De Morgen zou F. van de vergadering een blaam gekregen hebben. De redactie kan dit bericht niet bevestigen. De vergadering kwam tenslotte tot het besluit dat een commissie een voorstel tot een werkkader of zelfs statutenbundel (VRG) voor de werking van de SORA vrijgesteld moet formuleren. De bestaande richtlijnen dienaangaande (jaarsverslag '80 p. 86) dienen uitgebreid te worden.

Wat de aktie betreft besloot de vergadering tot een verderzetting. De week van 25 tot 29 januari is een rustpauze vanwege de partiële. Op 2 februari, het patroonsfeest van de universiteit, zal de draad weer opgenomen worden. De klassieke plichtigheid zal aangevuld worden met een rouwstoeft ter nagedachtenis van de Leuvense sociale sektor. Het VRG was bereid zijn leden over deze en dergelijke akties te consulteren en om ervoor op te roepen indien in de aanval van de academische overheid enkel nog sprake zou zijn van 'luxue-uitgaven' en 'verspillingen' en niet meer van 'privileges'. Deze voorwaarde werd door de vergadering aanvaard. In het brochureje dat rond 2 februari verschijnt en waarin deze 'luxue-uitgaven' gesteld worden tegenover de verwaarlozing van de sociale sektor, zal wel een minderheidsstandpunt worden opgenomen. Daarin zou worden verduidelijkt waarom een minderheid van de Sociale Raad deze luxue-uitgaven als 'privileges' omschrijft. Er wordt binnenkort overigens een degelijker publicatie verwacht.

JS en BNL

ZOEKERTJE : 20 fr.

gebruik onderstaand rooster
1 teken per vakje
1 vakje tussen de woorden

TE KOOP. Paar voetbalschoenen maat 40. Als nieuw. Z.w. Fred. Lintsstr. 204. Bellen bij Jan Tirez.